

NIEUWE AVONTUREN

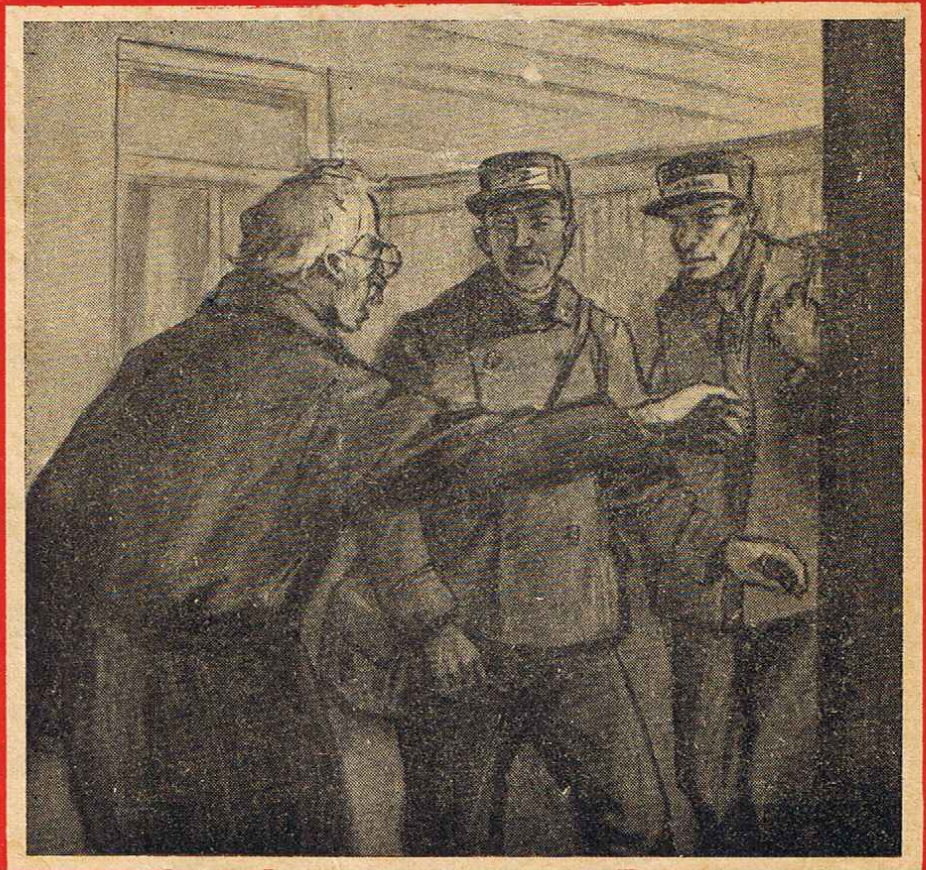
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BLAUWE STRAAL

N° 2313

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE BLAUWE STRAAL

HOOFDSTUK I

EEN MERKWAARDIG VOORVAL

— Dat was weer een leerzame avond, Edward, zei Charles Brand tot John Raffles, alias Lord Edward Lister, toen beiden, dicht in de kragen van hun jas gedoken, want het was bitter koud, de Queen Victoria Street doorliepen, omstreeks drie uur in de nacht.

— Hoe bedoel je dat, amice? vroeg Raffles zijn vriend en secretaris.

— Wel, jij zelf hebt me vaak als je mening te kennen gegeven, dat je je medemensen het best leert kennen als zij kaartspelen, en er is vanavond in de club weinig anders gedaan.

— Dat is zo.

Zij liepen zwigend een paar honderd meter door tot zij gekomen waren in de nabijheid van de St. Paul, aan het punt, waar de Queen Victoria Street te zamen komt met Cheapside Poultry,

Wallbrook Street en Threadneedle Street.

Op deze vijsprong bevindt zich, als men voor het gebouw staat, de rechter hoek van de Engelse Bank, met de New-Yorkse Beurs, zeker het belangrijkste gebouw ter wereld en waar om zo te zeggen de draden van alle geldtransacties van de gehele aarde te zamen komen.

Raffles bleef even in gedachten verzonken voor het machtige gebouw staan.

— Waar denk je aan, Edward? vroeg Brand na enkele ogenblikken.

— Ik bedenik, dat daar in dat huis, sterk en groot als een vesting, miljarden zijn opgestapeld die daar bijeen zijn gebracht door brave lieden en door schurken, door arbeiders, die hard zwoegen voor het dagelijks brood en door schatrijke nietsnutten, die eenvoudig

niet weten wat zij met hun geld moeten uitvoeren, en het hier opstapelen zonder enig nut voor wie dan ook, niet eens voor hen zelf, want zij zouden met een tiende gedeelte van hun vermogen op precies dezelfde voet kunnen leven als nu. Honderden loketten in de safe van deze bank bevatten geld dat evengoed zand kan zijn, zo nutteloos ligt het daar. Maar komaan, Charles. Ik geloof waarlijk dat ik wijsgerige beschouwingen ga houden en dat komt op dit uur van de nacht of liever van de ochtend eigenlijk niet te pas, terwijl we aan deze staat van zaken immers toch niets kunnen veranderen zolang er goud en zilver zal bestaan. Laten we ons bed maar opzoeken, want de temperatuur lokt ook al niet uit tot ontboezemingen van dit soort.

— Ik begrijp eigenlijk niet helemaal wat we hier in dit gedeelte van Londen uitvoeren, zei Brand lachend. Het ligt toch niet op onze weg naar huis.

— Dat is zo, maar je weet hoe ik van deze nachtelijke omzwervingen door Londen houd, amice. Men kan er allerhande avonturen door beleven, en daar ben ik nu eenmaal verzot op, zoals jij nu ook wel langzamerhand zult hebben ontdekt. Bovendien hecht ik, zoals je weet, wel wat aan voorgevoelens, al is dat eigenlijk allesbehalve modern. En terwijl we in de club zaten te praten was het alsof een geheimzinnige stem mij ingaf, dat ik deze nacht eens de richting van de Queen Victoria Street moest uitgaan.

— Nu, Edward, dan heeft je voorgevoel je toch ditmaal in de steek gelaten, want we zijn die straat al ten einde en bevinden ons nu reeds in Threadneedle Street.

Hij had het woord ternauwernood geuit of door de stilte van de nacht weerklonk een gil, zo schrill, luid en onmenselijk, dat de twee vrienden, die toch reeds herhaaldelijk de grootste gevaren hadden getrotseerd, het koud over hun rug voelden lopen en elkaar doodsbleek bij de arm grepen. Geen seconde later flikkerde een korte maar oogverblindende, blauwe lichtstraal in de dui-

ternis, schiel als een bliksemstraal en zeker niet langer.

— Wat was dat? vroeg Brand hees, terwijl hij zijn trillende hand nog vaster om de arm van zijn vriend klemde.

— Het was de gil van een vrouw, van een mens in doodsangst. En het schijnsel kwam uit dat huis daar, uit de onderste verdieping. Daar durf ik wel een eed op doen.

Raffles wees met uitgestrekte arm naar een klein huis, omstreeks vijftig meter van het begin van de Treadneedle Street gelegen, die niets anders is dan een voortzetting van de Queen Victoria Street. Dit huis was, evenals alle andere, volkomen donker en geen lichtstraaltje, hoe zwak ook, drong door de vensters.

Maar op dit ogenblik gingen er in verscheidene huizen ramen open en keken verschrikte en slaperige gezichten naar buiten.

Tegelijkertijd naderden uit de verte de snelle schreden van een paar politieagenten, die in de buurt dienst hadden.

De straat was op dit nachtelijk uur geheel verlaten en Raffles en Brand waren de enigen die er zich bevonden.

— Zouden we niet beter doen met maar liever op te stappen, Edward? vroeg Brand op zachte toon.

— Waarom?

— Wel, het is misschien beter als de politie ons hier niet aantreft. Je weet immers wel, dat onze vriend Baxter weer met hernieuwde ijver naar je zoekt en dat een ongeluk in een klein hoekje ligt. Als een der agenten je toevallig herkent...

— Vergeet niet dat ik op dit ogenblik Lord Aberdeen ben, de ondervoorzitter van onze club en dat de politie zelfs niet het flauwste vermoeden heeft van mijn ware aard?

— Als je daar zo stellig van overtuigd bent, dan heb ik er natuurlijk niets op tegen om hier te blijven. Je weet wel dat ik graag alle gevaren met je deel.

— Dat weet ik, Charles. En nu op ons qui vive gebleven; daar zijn de agenten.

Inderdaad naderden op dat ogenblik drie politieagenten, blazend en hijgend van het harde lopen.

Zij stonden stil toen zij de twee late wandelaars ontdekten en namen hen met wantrouwende blikken op.

— Mag ik u vragen wat gij hier zo laat doet, mijneheren? vroeg een hunner, die het woord voor de anderen voerde.

— Welzeker, beste vriend, antwoordde Raffles op kalme toon. Wij komen uit de Windsorclub en begeven ons naar huis.

— Zo laat?

— Waarom niet? Het zal toch zeker in het vrije Engeland niet verboden zijn om op iedere tijd, die zijn burgers goed dunkt van de openbare weg gebruik te maken?

— Mag ik uw naam weten? vroeg de eerste agent weer, zonder op deze opmerking in te gaan.

— Zeker, ik ben Lord Aberdeen en dit is mijn vriend en secretaris, de heer Brand.

De houding van de agent veranderde als op toverslag. Hij boog als een knipmes en zei verschrikt:

— Ik hoop, mylord, dat u het mij niet kwalijk neemt, maar mijn plicht gebod mij navraag te doen. Wij hoorden namelijk zoëven een luide kreet, die blijkbaar hier ergens geslaakt werd, en nu wij komen toelopen, vinden wij u hier op deze plek, het is ons dus niet kwalijk te nemen, dat wij een ogenblik geloofden, dat...

— Verontschuldigd u niet, zei Raffles bedaard. Gij deelt immers niets meer dan uw plicht, en ik zou moeilijk kunnen verwachten dat iedere politieagent in Londen mij kent.

— O, maar nu ik u aanzie, ken ik u heel goed, haastte de man zich te zeggen. En nu blijft mij niets anders over dan u te verzoeken, of ik u een vraag mag stellen, waarvan de beantwoording van het allergrootste gewicht kan zijn.

— Wel zeker. Ga uw gang.

— Hebt gij zoëven niet een ontzettende gil horen slaken, hier dicht in de buurt?

— Inderdaad, dat heb ik.

— En zoudt u ons kunnen zeggen, waar het geluid vandaan kwam?

— Ook dat. Zonder enige twijfel in dat huis daar.

Raffles wees weer op het huis, dat hij zoëven reeds aan zijn secretaris had aangewezen.

— Weet gij het zeker, mylord?

— Heel zeker.

— Dan moeten wij er binnengaan.

— Dat is zeker het enige middel om er achter te komen wat er gebeurd is, merkte Raffles op. En hebt gij de lichtstraal ook opgemerkt?

— Een lichtstraal? vroeg de agent verbaasd. Wat bedoelt gij, mylord?

— Wel, het ogenverblindende licht, dat een zeer kort ogenblik heeft geschinen. Hebt gij dan niets gezien?

— Niets.

— Dat is zonderling, mompelde Raffles. Waar waart gij dan toen gij de kreet hebt gehoord?

— In de Grasham Street.

— O, dan is het wel mogelijk dat gij niets hebt kunnen zien, zei Raffles onverschillig. En gij zijt dus van plan het huis te onderzoeken?

— Dat spreekt vanzelf, mylord. Wij moeten toch weten wie die onmenselijke kreet geslaakt heeft? Als gij zeker weet, dat de gil in dat huis klonk, dan zullen we dadelijk een onderzoek instellen.

— Zoudt ge misschien niet beter doen eerst uw chef, inspecteur Baxter, in te lichten? vroeg Raffles op een toon, waarvan de ironie aan de brave agent ontging.

De man krabde zich achter de oren en zei toen op aarzelende toon:

— Het is inderdaad waar, dat inspecteur Baxter graag van alles op de hoogte wordt gehouden als er eens iets gebeurt maar het zou toch te gek zijn om nu eerst het hoofdbureau van politie te gaan opbellen en zodoende een eventuele moordenaar gelegenheid te geven te ontkomen. Vindt gij dat zelf niet, mylord?

— Ik ben het volmaakt met u eens, zei Raffles. En ik zou u sterk aanraden geen minuut langer te verliezen, als gij niet wilt, dat uw chef u later wegens

uw nalatigheid streng berispt. Er is hier ongetwijfeld een misdraad begaan en als gij de dader weet aan te houden, dan zal een beloning u zeker niet ontgaan.

— Vooruit dan, beval de agent zijn collega's, aangespoord door de woorden van Raffles.

— Een ogenblik, verzocht Raffles. Ik zou het zeer op prijs stellen wanneer gij mij zoudt willen toestaan, u bij uw onderzoek behulpzaam te zijn. Ik stel het grootste belang in dergelijke zaken, en bovendien mag ik wel zeggen dat ik heel wat ondervinding heb opgedaan... als amateurdetective. Ten slotte zijn vijf man er altijd twee meer dan drie, en gij weet niet wie zich in dat geheimzinnige huis bevinden. Het kunnen er evengoed twee als tien zijn.

— Het laatste laat ik gelden, mylord, zei de agent. En gij zijt immers de man die ons het huis hebt aangewezen. Vooruit, mannen en volgt mij, beval de hoofdagent.

De vijf mannen gingen behoedzaam op het in volkomen duisternis gehulde huis toe.

Een agent rammelde aan de deur.

— De deur is gesloten, mompelde hij.

— Dat komt bij deuren méér voor, zei Raffles droog, vooral des nachts.

— Wij zullen de deur moeten forceeren, fluisterde de eerste agent, die tot dusverre het woord had gevoerd.

— Hebt gij dan lopers bij u? vroeg Raffles.

— Dat spreekt vanzelf, mylord. Wij komen vaak voor het geval te staan, dat wij een deur moeten opensteken, die om de een of andere reden gesloten

is en die wij juistement open willen hebben.

Onder het spreken had hij een bos lopers te voorschijn gehaald en begon nu in het slot van de deur te peuteren.

— Zo iets heb ik in mijn hele leven nog niet bijgewoond, riep hij na enige tijd verbaasd uit. Ik ben smid geweest voor ik bij de politie kwam, maar zo'n slot is mij in mijn vroeger vak nog nooit voorgekomen.

Nu trad Raffles naderbij.

Er lag een eigenaardige klank in zijn stem, toen hij kalm zei:

— Mag ik het eens proberen?

Aarzelend maakte de agent, die het laatst aan het slot had gemorreld, plaats voor de deftige Lord, die hier eens even zou opknappen wat drie agenten van de beste politie ter wereld niet eens konden bereiken.

Raffles trad naar de deur toe.

Hij bekeek het slot nauwkeurig en riep ondanks zich zelf uit:

— De man die dit slot gemaakt heeft is een meester in zijn vak. Het is het beste veiligheidsslot dat ik nog ooit in mijn leven heb gezien. Geef mij uw bos lopers eens, beste vriend, zo wendde hij zich nu tot de agent.

Deze overhandigde hem de bos lopers met een spottende blik in zijn ogen. Ook de andere agenten hadden de grootste moeite, de eerbied te bewaren, die zij aan een afstammeling van een der adellijkste geslachten van Engeland verschuldigd waren.

Maar toen Raffles binnen tien tellen de deur open had, taptten zij uit een ander vaatje.

Allen drongen het huis binnen.

HOOFDSTUK II

HET ONDERZOEK IN HET VERLATEN HUIS

De agenten haalden hun zaklantaarns te voorschijn en dat was ook wel nodig, want het was volkomen onmogelijk een hand voor ogen te zien.

Het was doodstil in huis en niet het minste geluid deed zich horen.

De vijf mannen liepen de gang in en zagen direct een deur aan hun rechter-

hand, die eveneens gesloten bleek te zijn, doch niet op de solide wijze als de voordeur, want nu slaagde de eerste de beste agent er in, het slot open te breken.

De deur gaf toegang tot een kamer die keurig gemeubeld was, met 'n smaak die er duidelijk op wees dat hier een vrouwenhand regeerde. Waarschijnlijk was dit de woonkamer en tevens de eetkamer van de woning, hetgeen afgeleid kon worden uit de aanwezigheid van een groot buffet, een divan en een aantal gemakkelijke stoelen.

De agenten lieten hun lantaarns over het gehele vertrek spelen, maar konden niets ontdekken wat tot enige argwaan aanleiding kon geven.

Zij verlieten het vertrek, dat geen andere deur had dan die op de gang uitkwam en volgden die tot zij aan een tweede deur kwamen, die even als de eerste met een veiligheidsslot gesloten was en dus evenzeer moest worden opengestoken.

— Gij zult het in ieder geval wel met mij eens zijn, dat het een vreemde gewoonte is, alle kamers in een huis zo buitengewoon secuur af te sluiten, merkte Raffles op. Men zou dat nog kunnen begrijpen als er in ieder dezer kamers kostbaarheden verborgen waren, maar daar ziet het hele huis niet naar uit. Hebt gij soms al ergens juwelen of goud of een brandkast gezien?

De nachtelijke bezoekers traden zwijgend deze tweede kamer binnen, nadat het slot met een looper was geopend.

Dit vertrek zag blijkbaar op de tuin uit, tenminste als er een tuin was.

— Kent gij de indeling der huizen hier in de straat? zo wendde Raffles zich tot de eerste der drie agenten.

— Zeer oppervlakkig, mylord.

— Weet gij dan ook of zich achter deze huizen een tuin bevindt?

— Een tuin kan men het niet noemen, mylord, het is eerder een kleine binnenplaats. Sommige mensen, die het er voor over hebben, besteden een paar pond er aan, om er wat bloemen en planten neer te zetten, maar de meesten laten het maar kalm zoals ze het vinden en ze vinden het meestal als een

mesthoop. U moet niet vergeten, dat er hier in de buurt een hoop fabrieken zijn en dat draagt er nu juist niet toe bij om planten hard te doen groeien.

— Dus in ieder geval komen die ramen daar uit op een binnenplaats of een tuin, hernam Raffles. Je ziet wel, agent, dat ook in deze kamer geen spoor van leven is. Hoe staat het met de bovenverdiepingen? Kan men die van hieruit bereiken?

— Neen, mylord, dat gaat niet, dan zou men de buitendeur hiernaast moeten ingaan.

— Dus deze woning bestaat maar uit twee kamers?

— Twee kamers, een keuken en een berghok in de gang, mylord. Tenminste als alle huizen van deze straat over een afstand van een meter of vijftig op dezelfde wijze gebouwd zijn. Ik heb nog niet lang geleden in een huis of wat verder, dat mij precies eender gebouwd leek, ook een zaakje gehad, waarbij we een grondig onderzoek moesten instellen.

— Het is zonderling, mompelde Raffles. Ik wil er gerust op zweren, dat die angstige kreet, die wij allen gehoord hebben, hier uit dit huis en nergens anders geklonken heeft. Mijn vriend en ik bevonden ons er geen tien passen vandaan en een vergissing is uitgesloten. En toch zien en horen wij niets. Geen levend wezen, geen enkel spoor, dat de woning mens of dier bergt. En toch moet er iets zijn.

Raffles ging de kamer nog eens rond, terwijl de agenten blijkbaar met ongeduld stonden te wachten.

— Als ik een opmerking mag maken, mylord, zei eindelijk de eerste agent, dan zou het deze zijn, dat wij onze tijd verbeuzelen. Er valt in deze kamers, voor zover ik kan zien, volstrekt niets geheimzinnig te constateren, het is een kamer, zoals men ze in deze buurt bij duizenden aantreft. Bovendien vinden we geen spoor van bloed, geen enkel wapen of werktuig, waarmede geslagen of vermoord kan zijn.

— Beste vriend, antwoordde Raffles kalm, ik heb de gewoonte om nooit op

de schijn af te gaan en ik verzeker u, dat het een goede gewoonte is. Geef mij nog tien minuten en ik beloof u, dat ik het huis weer met u zal verlaten, zoals ik het ben binnengegaan en zal toegeven, dat ik mij vergist heb.

— Nu mylord, tien minuten kan ik u nog geven, antwoordde de agent, maar ik alléén. Mijn collega's kunnen nu niet langer op hun post gemist worden.

Hij wendde zich nu tot de twee andere agenten en beval hun:

— Gij kunt wel heen gaan. En als ge nog omwonenden aan de ramen of deuren mocht zien, zeg hun dan, dat er niets aan de hand is en dat ze gerust naar bed kunnen gaan. Maar bel onderweg in een van de telefooncellen naar Scotland Yard en deel aan inspecteur Baxter mee, wat hier gebeurd is. Zeg er maar meteen bij, dat de kans heel gering is, dat we iets zullen ontdekken, als het hele blok huizen niet met een cordon agenten wordt afgezet en alle woningen een voor een worden onderzocht. En dat wel héél gauw, anders lopen we gevaar, dat de dader, als er tenminste een dader is en we niet te doen hebben met een kat, die een emmer kokend water over haar corpus heeft gekregen, reeds lang het hazenpad zal hebben gekozen.

Raffles had deze tirade met de grootste kalmte aangehoord, ofschoon hij heel goed begreep, dat de agent geloofde in zijn (Raffles) persoon met een fantast te maken te hebben en merkte dan ook alleen maar op:

— Goed, bel inspecteur Baxter op en laat het blok huizen bewaken, maar geef mij mijn tien minuten om naar de kat en de emmer kokend water te zoeken. Dat laatste voorwerp vooral is om half vier in de nacht zo merkwaardig, dat ik het graag met eigen ogen eens zou zien.

De agent bromde wat tegen en zond zijn twee collega's weg.

Het was nu veel minder licht, daar zij hun zaklantaarns natuurlijk hadden meegenomen, maar nog helder genoeg, om alle voorwerpen in het vertrek duidelijk te kunnen onderscheiden.

Raffles nam zijn eigen lantaarn ter hand en knielde op de grond neer.

Hij begon nu de vloer in de achterkamer met de grootste zorgvuldigheid af te zoeken.

Deze vloer was bedekt met linoleum en vervolgens met een karpert, dat bijna de gehele vloer bedekte.

Raffles wreef er met de hand over heen, maar kon, hoe nauwkeurig hij ook toezag, niet de minste scheur of naad ontdekken.

Brand begreep natuurlijk zeer goed, waarnaar zijn vriend zocht, maar hij wachtte zich wel door lastige vragen diens aandacht af te leiden.

De agent keek met een medelijdend glimlachje toe en zijn ongeduld scheen met de minuut toe te nemen.

Raffles richtte zich met een teleurgesteld gezicht weer op, stampte enige malen hard op de vloer en luisterde ingespannen.

— Er is hier toch zeker een kelder onder het huis? vroeg hij toen.

— Dat zou ik wel denken, mylord, want de meeste huizen in Londen zijn daarvan voorzien.

— Laat ons dan eerst even in de gang gaan en naar de kelderdeur zoeken.

De drie mannen traden de gang weer in en gingen allereerst de keuken binnen, een klein hokje, dat tegenover de tweede kamer was gelegen en eveneens één raam aan de achterzijde van het huis had.

Op de aanrecht stonden enige potten en pannen, waarin zich nog enkele etensresten bevonden.

Raffles wierp daar een vluchtige blik in, tot grote verbazing van de agent, die langzamerhand begon te vrezen, dat deze deftige gentleman niet alleen een fantast, maar ook niet geheel en al snik was.

De enige deur, die zich in de keuken bevond, behalve die, welke op de gang uitkwam, was die van de keukenkast.

Een kelderdeur was nergens te bespeuren en ook bij het bekloppen van de wand kon Raffles nergens een holle klank waarnemen.

Hij trad weer naar buiten, gevolgd

door de agent en Brand, en lichtte met zijn lantaarn zorgvuldig de muur van de gang af.

Eindelijk stond hij stil voor een plek, die hij met grote aandacht bekeek.

Hij liet een goedkeurend gebrom horen.

Een glans van voldoening kwam in zijn grote ogen.

— Wel, mylord, zei de agent eindelijk met nauwelijks verborgen ongeduld in zijn stem, ik geloof dat het duidelijk is, dat zich hier in huis bij uitzondering geen kelder bevindt, want in de gehele gang is geen enkele deur te vinden, behalve die van de twee kamers en van de keuken.

— Gaat men de kelders ook wel eens op de binnenplaats in? vroeg Raffles zonder zich in het minst te storen aan het ongeduld van de agent.

— Dat komt nooit voor, mylord, antwoordde deze.

— Nu, hernam Raffles kalm, dan zullen we maar aannemen, dat er geen kelder bestaat. Charles, ga nu nog even mee naar de tweede kamer, als ik je verzoeken mag.

— Mag ik u er onderdanig aan herinneren, mylord, dat er van de tien minuten reeds zeven verstreken zijn? zei de agent, terwijl hij de twee anderen naar de kamer volgde.

— Ik dank je voor je inlichtingen, agent, zei Raffles, terwijl hij weer binnentrad en nogmaals de wanden langs ging. Dat is een merkwaardig groot meubel, zei hij, toen hij een boekenkast genaderd was, die tussen de beide ramen tegen de muur stond, maar zo breed was, dat zij aan weerszijden een stuk van het raam bedekte. De eigenaar van deze grote kast houdt er kleermakersmanieren op na, vervolgde hij. Wat een zonderlinge manier van doen, om een kast met boeken zo neer te zetten, dat men bij het openen van de deuren en het zoeken naar een boek, half in het duister staat. En dat, terwijl er aan die zijwand daar, ruimte in overvloed voor dit meubel zou zijn geweest.

— Mylord, hernam de agent, ik ben zo vrij u er op te wijzen, dat we nog

één minuut hebben.

— Dank je vriend, zei Raffles doodbedaard. Een minuut heeft zestig seconden en zelfs een enkele seconde kan van het grootste gewicht zijn.

Hij bukte zich en zei toen:

— Poten heeft dit meubel ook al niet. Het ondervlak rust dadelijk op de vloer. De deuren zijn half van hout en half ingelegd met ondoorzichtig gekleurde ruiten in lood gevat.

Hij draaide nog eens om de kast heen, trachtte tevergeefs, ofschoon hij over herculische kracht beschikte, de kast een weinig van haar plaats te wrikken en zei toen tot de agent:

— Beste vriend, de tien minuten zullen wel om zijn, laat ons maar heengaan.

— Dus gij geeft u gewonnen, mylord? riep de agent op triomfantelijke toon uit.

— Ik geef mij nooit gewonnen, antwoordde Raffles, een raadselachtige blik op de verbaasde agent werpend. Maar voor het ogenblik wil ik erkennen, als je er zo op staat, dat ik mij... misschien vergist heb.

— Dus gij blijft nog aan de mening vasthouden, dat de gil, die wij hoorden, hier uit dit huis heeft geklonken?

— Een groot wijsgeer heeft eens gezegd, dat wij niets weten, beste vriend, en een ander, niet minder groot wijsgeer heeft eens verklaard, dat er niets nieuws onder de zon is; laat ons maar liever naar huis gaan, want ik vrees, dat gij op dit late uur niet geheel ontvankelijk voor deze waarheden zult zijn.

De agent keek Raffles eens schuin aan, maar diens gelaat stond zo onbeweeglijk en strak, dat de man het niet waagde, nog één woord te zeggen.

Zwijgend verlieten zij het huis.

Ofschoon de agenten de omwonenden hadden aangemaand weer naar bed te gaan, stonden nog altijd hier en daar kleine groepjes aan de deur te praten.

Zij begaven zich naar het dichtstbijzijnde groepje, waaronder een paar dames met papillotten in het haar en slechts gekleed in een peignoir over hun nachthemd, bibberden van de kou, en

de agent vroeg één van de mannen:

— Weet gij wie er in dat huis wonen?

— Welzeker, antwoordde de gevraagde, daar woont Jack O'Mackin met zijn dochter Edith.

— Wat doet hij voor de kost? vroeg de agent nu weer.

— Hij is instrumentmaker, voor zover ik weet.

— Hoe oud?

— Minstens een jaar of zestig, vijfenzestig en misschien wel zeventig. Hij heeft ten minste spierwit en lang haar.

— En zijn dochter?

— Die is nog jong, hoogstens vijfen-twintig, een mooi, lief gezichtje en prachtig zwart haar.

— Weet ge nu genoeg, mylord? zo wendde de agent zich tot Raffles.

— Ik zou nog wel willen weten, of hij altijd thuis werkt.

— Ja, antwoordde de gevraagde, men ziet hem tenminste de meeste tijd van de dag bezig met zijn horloges en uurwerken, maar ik moet zeggen, dat hij zich niet overwerkt, want meestal be-

gint hij niet voor een uur of tien, half elf.

— Nu weet ik wel genoeg, antwoordde Raffles, en ik dank u vriendelijk voor uw inlichtingen. Nu, goede vriend, zo vervolgde hij tot de agent, ik dank u, dat gij mij in de gelegenheid hebt gesteld, het huis met u te onderzoeken.

— Dat onderzoek heeft ons anders niet veel resultaat opgeleverd, mylord, zei de man droog.

— O, gij zult de moed toch niet laten zinken, hoop ik? Als inspecteur Baxter u versterking zendt, met zijn cordon politieagenten, weet ik zeker, dat de zaak binnen enkele uren is opgehelderd. Een fooi mag ik u niet aanbieden, dat belet u uw instructie, maar een fijne Havana-sigaar zult ge wel willen opsteken.

Raffles haalde zijn fraaie sigarenroker te voorschijn en bood de agent een sigaar aan.

De man nam de dure sigaar aan, tikte beleefd aan zijn helm en verwijderde zich.

HOOFDSTUK III .

COMBINATIES

Toen hij uit het gezicht was, zei Raffles spottend tot zijn secretaris:

— Daar gaat weer een van die duizenden werktuigen der wet, die als een machine hun plicht doen en heel ontbloot zijn van enige fantasie, die toch onmisbaar is bij de oplossing van ieder misdrijf. Aan de opleiding der agenten mankeert, wat dat betreft, nog heel wat en zelfs de rechercheurs hebben nog het een en ander te leren. En zeg me nu eens, wat je wel van deze zaak denkt, Charles?

— Hoor eens, Edward, antwoordde deze, ik wil me volstrekt niet knapper voordoen dan ik ben. Ik weet even zeker als jij, dat die gil uit het huis kwam, waar we geweest zijn, maar als je me nu vraagt, hoe dat te rijmen valt met de

omstandigheid, dat we er geen levende ziel hebben aangetroffen, dan moet ik je het antwoord schuldig blijven.

— Dus je hebt niets bijzonders opgemerkt?

— Ik zou zeker in het geheel niets hebben opgemerkt, wanneer jij er mij niet attent op had gemaakt.

— Je bedoelt zeker de boekenkast?

— Precies. Toen jij het had over die zonderlinge plaatsing van dat meubel, begreep ik ook wel, dat er iets achter moest schuilen. Maar wat dat iets kan zijn... ik beken, dat ik het niet weet en het ook zelfs niet vermoeden kan.

— Wel, amice, zover ben ik zelf ook nog niet, antwoordde Raffles lachend. Je ziet me, geloof ik, voor veel knapper aan, dan ik ben. Het is waar, dat ik

aan die kast dingen heb opgemerkt, die mij voor een gewone boekenkast al heel vreemd toeschijnen: de plaatsing, het gemis van poten, de onbeweeglijkheid. Maar ik zou je werkelijk op dit ogenblik nog niet kunnen zeggen, waarom dat alles zo is, ofschoon ik niet wil ontkennen, dat ik er een heel vaag vermoeden van heb.

— En de kelder?

— Dat is een andere kwestie. Ook wat die kelder betreft, weet ik volstrekt niets zeker, maar hier is mijn vermoeden al veel sterker. Je hebt me de gang zien afzoeken, nietwaar?

— Ja, dat heb ik, en op een gegeven ogenblik heb ik je met voldoening horen brommen.

— Juist, dat was op het ogenblik, toen ik in de lichtgeel geverfde muur van de gang een grote plek ontdekte, die wel niet veel, maar toch iets in kleur afstak bij de rest van de verf. Die vlek nu had juist de vorm van een deur en ik heb zo'n idee, dat zich hier indertijd de ingang naar de kelder heeft bevonden.

— Die dus naderhand zou zijn dichtgemetseld of dichtgespijkerd.

— Precies.

— Maar met welk doel?

— Ja, hoor eens, nu vraag je me veel te veel. Met welk doel? Als ik dat wist, dan zou waarschijnlijk het raadsel opgelost zijn.

— En laat je het hier nu bij?

— Kom, kom, Charles, dan ken je me toch niet, als je dat zou denken. Natuurlijk laten we het hier niet bij. Ik heb alweer een dag of veertien stilgezeten en veel behoefte om mijn leden weer eens uit te strekken.

— Stil gezeten? vroeg Brand verbaasd. Noem je dat stilzitten, als je Baxter als August de Domme in een circus hebt laten optreden, als je de juwelen bewaakt van een paardrijdster en als je twee adellijke schobbejakken er in laat lopen?

— O, dat was maar een grapje, amice. Wat we nu op touw zetten, is heel wat ernstiger, denk ik.

— Dus je blijft bij je opvatting, dat

die kreet in de nacht iets ernstigs beduidt?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan. Het was de gil van een vrouw, die in doodsangst verkeert en je weet wel, dat het nu eenmaal mijn zwak is op te komen voor ieder die zich niet verdedigen kan... tegen de wet of tegen iemand of iets anders.

— En hoe denk je daarbij te werk te gaan?

— Dat is waar ook, wij hebben in het gehele huis geen bedden aangetroffen.

— Dat moet 'n heel merkwaardig man zijn, die horlogemaker O'Mackin. Hij schijnt namelijk zijn nachten buitenshuis door te brengen. En niet alleen hij, maar zijn dochter ook.

— Zie je, Charles, dat is nu juist de fout, die de politie ook beging, dat gemis aan bedden valt je nu pas in, nu ik er over begin te praten, maar het was een van de eerste merkwaardigheden, die mij in dit merkwaardige huis opvielen.

— Er was dus nog meer?

— Zeker. Onder andere was er dit, dat die Jack O'Mackin dol schijnt te zijn op een speciaal Italiaans kostje en wel spaghetti.

— Hoe weet je dat?

— Fout nummer twee, Charles, antwoordde Raffles lachend. Bij een onderzoek, onthoud dat, is niets onbetekenend of zonder belang. Toen we in de keuken waren, heb ik niet alleen gezien, maar ook geroken, dat er in een van de pannen op de aanrecht een restje van dat Italiaanse goedje was.

— Maar dat wordt hier door Engelsen heel weinig gegeten.

— Zeg maar gerust helemaal niet, amice, daarvoor zijn wij Engelsen veel te conservatief. Ham and eggs, kippers, pudding, weet je wel?

— Waaruit je dus besluit?

— Dat die mijnheer Jack O'Mackin zeker geen geboren Engelsman, en waarschijnlijk een zoon van het land der citroenen is, waarvan Heine zo treffend heeft gedicht. Nu wil ik volstrekt niet zeggen, dat het aannemen van een an-

dere naam steeds synoniem moet zijn met boos opzet. Verre van daar, Maar als wij die naamsverandering eens beschouwen in verband met wat wij hier hebben bijgewoond, dan krijgt dat feit een heel andere betekenis.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, beste Edward, maar vind je niet dat die afleiding van de landaard van die « man die geen bed heeft » wel wat ver gezocht is? Hij kan vandaag wel een Italiaanse gast te eten hebben gehad.

— Wat 'n veronderstelling! Een geloof je, dat een Engelsman, een horlogemaker, die gast een schotel van diens nationale spijs zou voorzetten? Dat zou misschien een Italiaan voor een Engelsman te Rome doen, maar nooit een Engelsman voor een Italiaan te Londen. Als je dat ook maar één ogenblik aanneemt, ken je je eigen landgenoten al heel slecht.

— Je hebt gelijk, Edward, zei Brand lachend. Een echte Engelsman kan zich eenvoudig niet voorstellen dat er nog ander voedsel dan het Engelse bestaat.

— Juist.

— En mag ik nu eens naar je plannen vragen?

— O, die zijn heel eenvoudig.

— Laat horen.

— Ik heb gezien, dat er op de bovenverdieping van dat huis in Threadneedle Street kamers te huur waren. Wij betrekken de kamers boven die van onze horlogemaker en dan zou de duivel de hand in het spel moeten hebben als we niet iets te weten kwamen.

— En in welke kwaliteit doen we dat?

— Wat dunk je, als jij eens als mijn huishoudster optrad en ik als gepensioneerd kapitein van de grote vaart? vroeg Raffles, zonder een spier van zijn ge-

laat te vertrekken.

Brand keek hem verschrikt aan.

— Om 's hemelswil, voorlopig geen rokken meer, riep hij uit. Je maakt er misbruik van.

— Het was maar een grap, Charles, stelde Raffles zijn secretaris lachend gerust. Je moogt in mannekleren blijven, maar het zal toch nodig zijn, dat we ons beiden vermommen. Ik kan hier in deze straat moeilijk kamers huren als Lord Aberdeen.

— Neen, dat gaat niet. Je zou hier een vertoning maken als een arend onder de kraaien.

— Dank je voor de vergelijking. Maar voor die gepensioneerde kapitein voel ik toch wel wat. Dergelijke lui wonen hier veel in de buurt.

— En wat ben ik?

— Wel, jij bent en blijft mijn secretaris, mijn factotem. Ik schrijf mijn gedenkschriften, zie je, « Mémoires van een oud-kapitein ter zee », dat doen duizende oud-kapiteins, helaas zonder enig nut, behalve voor papier- en inktfabrikanten. Nu, ik dicteer jou die herinneringen. Bovendien kun je mijn neef zijn, dat klinkt nog waarschijnlijk.

— En wanneer begint dat feest?

— Morgen.

— Dat is gauw.

— Maar niets te gauw. Ik heb zo'n idee, dat zich in dat huis een drama heeft afgespeeld of nog afspeelt, dat ik zal en moet doorgronden.

Onder het spreken waren de beide vrienden de villa van John Raffles in Cromwell Road genaderd.

't Sloeg half zes op de naburige kerktoren.

De beide mannen drukten elkander krachtig de hand en begaven zich naar hun respectieve slaapvertrekken.

HOOFDSTUK IV

HET NET WORDT GESPANNEN

De volgende namiddag omstreeks half een zat Charles Brand in de eetzaal der

villa van zijn vriend, en keek van tijd tot tijd ongeduldig naar de klok.

Gaston, de trouwe, grijze kamerbediende van Lord Edward Lister, trad binnen.

— Is mylord nog altijd niet opgestaan, Gaston? vroeg Brand, terwijl hij de «Times» uit de handen van de grijsaard aannam.

— Jazeker, mijnheer, antwoordde deze verbaasd. Mylord is al om tien uur opgestaan, heeft zich aangekleed en is uitgereden.

— Die man is werkelijk van ijzer, mompelde Brand. Daarop vervolgde hij luid:

— Heeft mylord geen boodschap voor mij achter gelaten?

— Geen andere, dan dat mylord wel een paar uren zou uitblijven, en dat gij maar met de lunch moest beginnen als het later dan half een werd voor hij terug kwam.

Op dat ogenblik werd er aan de voordeur gebeld.

De oude bediende verontschuldigde zich en ging de deur openen.

Een ogenblik later keerde hij terug met een visitekaartje in de hand.

— Deze heer wenst Lord Aberdeen te spreken, zei hij. Ik heb hem gezegd, dat mylord niet thuis was, waarop hij vroeg of mylord dan geen particuliere secretaris had, die hem wegens een dringende zaak te woord zou kunnen staan. Ik heb hem bevestigend geantwoord.

Charles Brand nam het kaartje aan en las:

« Archibald Hunter, Captain o. R. »

— Nooit van gehoord, mompelde hij. Hoe ziet die heer er uit?

— Hij steekt netjes in de kleren, mijnheer, behalve dat hij een lakense zeilpet draagt. Hij zal wel een jaar of vijftenzestig zijn, want zijn haar is spierwit.

— Ja, dat brengt me niet veel verder. Enfin, laat hem maar even in de bibliotheek. Ik kom aanstonds.

Gaston vertrok. Brand keek tamelijk onnozel naar het kaartje en herhaalde: Archibald Hunter. Nooit van gehoord. Vervelend dat Edward er nu juist niet is.

Hij begaf zich naar de bibliotheek en

vond daar een keurige oude heer van omstreeks zeventig jaar zitten, die op het eerste gezicht als oud-zeeman was te herkennen. Zijn open, verweerd gezicht bloosde van gezondheid en zijn nog rechte gestalte wees op een jarenlang leven aan boord van een schip. Zijn kort geknipt haar was, zoals Gaston had opgemerkt, spierwit, evenals zijn borstelige snor.

De zeeman stond op, toen Brand binnentrad en ging met gul uitgestoken hand op hem toe, met die eigenaardige waggelende gang, die aan oude zeerobben eigen is.

— Ik ben blij, dat je me niet wegstuurt, jongen, zei hij met een roestige groc-stem, want dat zou een lelijke streep door mijn rekening halen.

— Hoe zo, als ik vragen mag? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat mij dat mijn lunch zou kosten en ik een razende honger heb, Charles, klonk de vrolijke stem van John Raffles, want niemand anders was de oude, stoere zeerob.

Brand meende van verbazing te zullen omvallen.

Hij had zijn vriend al in tal van vermommingen aanschouwd en hem maar hoogst zelden herkend, maar deze leek hem toch wel het toppunt. Zelfs nu kon hij nog nauwelijks geloven, dat het werkelijk Lord Edward Lister, de schrik der Londense politie was, die daar voor hem stond.

— Ben jij het werkelijk, Edward? stamelde hij.

— In levende lijve, amice.

— Het is ongelooflijk.

— Je herkende me dus in 't geheel niet?

— Al was ik een volle dag alleen met je geweest, dan zou ik je nog niet herkend hebben.

— Dat doet me plezier, want dan blijkt het, dat ik de grimeerkunst nog niet verleerd ben. Ik wil trouwens bekennen, dat deze zeemanskop me heel wat tijd gekost heeft. Ook Gaston had niet het flauwste idee wie hij eigenlijk binnenliet. En kleed je nu gauw aan en ga mee. Ik wacht hier op je.

— En je lunch? Je had zo'n honger?
— Heb ik ook, maar we lunchen in onze nieuwe woning.

— Hé? Hebben we die dan al?

— Ik heb het huurcontract in mijn zak.

— Hoe lang blijven we weg?

— Tot het raadsel is opgelost.

— Dat kan wel een maand duren.

— Al duurde het een jaar. Je weet wat een stijfkop ik ben, als ik me eenmaal heb voorgenomen een geheim te ontsluiten.

— Moet ik iets meenemen?

— Ja. Haal de gele tas met mijn gereedschap van mijn slaapkamer, verder mijn twee revolvers en neem je eigen brownings mee. Ze kunnen te pas komen.

— Maar ons lijfgoed, onze kleren?

— Aan mijn gewone kleren heb ik als de gepensioneerde kapitein Archibald Hunter natuurlijk niets, en jou kleren en andere dingen kunnen we later wel laten komen. Hier in dit handvalies zit alles wat ik voorlopig nodig heb. Gooi een tandenschuier, een haarborstel en een paar overhemden in je aktentas en maak voort. Ik brand van verlangen om aan de slag te gaan.

— Vooruit dan maar. Ik ben dadelijk terug.

Brand ging naar de slaapkamer van zijn vriend, haalde daar de gele tas met « gereedschap », dat wil zeggen een stel prachtig vernikkelde, zeer kunstig bedachte inbrekerswerktuigen, uit een geheim vak in de muur, benevens de twee beste revolvers van Lord Edward Lister en voorzag zich zelf van zijn eigen wapens, en wat linnen, waarop hij naar de bibliotheek terugkeerde, waar Raffles hem reeds met ongeduld zat te wachten.

— Zo, en denk nu om je rol. Je heet Jimmy Price en je bent een armzalig pennelikkertje, dat ik in dienst heb genomen om mijn memoires stenografisch op te nemen en op de schrijfmachine uit te werken.

— Komt er een schrijfmachine ook? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, een prachtstuk. Het lijkt wel

een koffiemolen.

— Waarom, in 's hemels naam?

— Omdat die meer leven maakt dan een nieuwe.

Met dit zonderlinge antwoord moest Brand het voorlopig voor lief nemen, want Raffles riep juist een voorbijrijdende taxi aan.

Zij stegen in, en Raffles gaf de chauffeur het adres van een uitdrager op.

Daar gekomen, stapten zij uit, terwijl Raffles de chauffeur beval op hen te wachten.

De winkeller kwam hen vol ijver tegemoet, wel wat verbaasd over het nette uiterlijk zijner klanten, en vroeg wat zij verlangden.

— Mijn vriend wenst een schunnig pak kleren, zei Raffles doodbedwaard.

— Maar... wilde Brand hem verontwaardigd in de rede vallen.

— Een sjofel pak kleren, ging Raffles onverstoort voort. Een beetje vettig, als het kan, maar héél, geen gaten of scheuren. Mijn vriend vindt dat hij er te deftig uitziet.

De verwondering van de winkelier nam nog toe, maar daar het hem volstrekt niets kon schelen om welke reden zijn klanten zich een afgedragen pak wensten aan te schaffen, en daar het bovendien in de carnavalstijd was, zo beijverde hij zich om aan de wens van de zeeman te voldoen.

Een ogenblik later had de uitdrager enige pakken gebracht, die er tamelijk versleten maar zindelijk uitzagen.

— Kleed je uit, beval Raffles.

— Moet ik me, zei Brand verschrikt.

— Ja, de grap begint nu dadelijk.

Zuchtend ontdeed de secretaris zich van zijn keurig gesneden bovenkleren en paste in een klein hokje de gebrachte pakken aan, tot hij iets gevonden had, dat hem « als aan het lijf geschilderd zat », zoals Raffles plagend opmerkte.

— Nu nog een hoed en twee hutkoffers, als je die tenminste hebt, baas.

— U treft het, riep de uitdrager verheugd. Ik heb er van de week juistement twee van een kapiteinsweduwe overgenomen.

— Toch niet van de mijne? vroeg

Raffles kwassie-dreigend.

— Neen, kapitein, o, neen, niet van de uwe, antwoordde de uitdrager verschrikt, tot een daverend gelach van de twee bezoekers hem zijn domheid deed inzien, en hijzelf uitgelaten begon mee te brullen.

De hutkoffers werden gebracht, gekocht en contant betaald.

— Nu je mooie plunje daarin, jonge man, zei Raffles. De twee koffers op de auto geladen, help eens een handje, landrot, wendde Raffles zich met zijn roestig zeemansgeluid tot de zwetende uitdrager, die soms in een week niet verkocht, wat hij nu op één dag kwijt-raakte.

— Nu moet ik nog een halfsleets handvalies voor mijn jonge vriend van je hebben, en dan is het genoeg, vervolgde de gewaande ex-kapitein.

De uitdrager, glimmend van ijver, kwam met twee armen vol valiezen aan-

draven, waarvan Raffles er een uitkoos, dat danig door de tand des tijds be-knaagd was.

Daarop betaalde hij de uitdrager, die boog als een knipmes en stapte met Charles Brand weer in de taxi, maar niet voor hij aan de chauffeur had gevraagd om hem het adres van een handelaar in tweedehands schrijfmachines te geven.

De chauffeur reed hen naar een klein, onaanzienlijk winkeltje in de buurt en stopte daar opnieuw.

Raffles steeg nu alleen uit en kocht voor een paar pond een schrijfmachine, een rammelkast, die hij eveneens door een knecht van de winkelier in de auto liet laden.

— Nu naar de Threadneedle Street nr. 17, beval hij de chauffeur.

De auto zette zich opnieuw in beweging.

HOOFDSTUK V

DE STRIJD BEGINT

Ondertussen reed de taxi in volle vaart door het drukste gedeelte van Londen.

Het was omstreeks twaalf uur en de klerken van de talrijke kantoren in de buurt haastten zich vlug naar een of andere lunchroom.

Een kwartier later stopte de auto naast de zaak van Jack O'Mackin.

John Raffles was dadelijk geheel en al in zijn rol.

Brommend rekende hij af met de chauffeur en voer bulderend uit tegen een paar leeglopers, die toekeken bij het afladen van de koffers en de valiezen.

— Laat één van jullie me liever een handje helpen met die bagage, inplaats van ons aan te gapen als een os over het slachthek, brulde hij. Wie van jullie wil die koffers voor mij naar boven dragen?

— Wat is het je waard, ouwe heer? vroeg een van de toeschouwers geksche-

rend.

— Ik zal jou manieren leren, ridder. Moet jij een gepensioneerd zeeman, kapitein van de grote vaart, zo brutaal aanspreken? Geen cent krijg je, en maak maar gauw dat je wekomt, anders zal ik je laten zien, dat er nog pit in mijn ouwe botten zit.

Hallo, Jimmy, zo wendde hij zich tot Brand, help een handje, we kunnen het wel alleen af.

Meteen greep hij een van de koffers beet, daarbij doende, alsof hij een zware last opnam en begon de koffers naar binnen te sjuwen, nadat Brand de deur had geopend met de sleutel, die zijn vriend hem reeds eerder gegeven had.

De leeglopers keken spottend toe en zeiden geen woord meer, uit eerbied voor de forse gestalte en de gespierde ledematen van de oude zeerob.

Binnen vijf minuten was alle bagage binnengebracht.

En gedurende die vijf minuten had een man met spierwit haar in het benedenhuis geen oog afgewend van de auto zijner bovenburen, ofschoon hij zich hield alsof hij verdiept was in de reparatie van een horloge.

Naast die grijsaard zat een jonge vrouw van een jaar of vier, vijftientig voor het raam, met een bleek gezicht en diepliggende ogen. Zij had de handen in de schoot gevouwen en keek lusteloos naar wat er op straat voorviel.

Enige minuten later waren John Raffles en zijn secretaris aangekomen in de woning, die hun voorlopig tot verblijf zou strekken.

Brand keek nieuwsgierig rond.

— Het ziet er niet bepaald rijk, maar wel netjes uit, zei hij eindelijk.

— Dat is ook de hoofdzaak, amice.

— Wie heeft hier gewoond, voor wij er kwamen?

— Een gepensioneerd ontvanger van de belasting en dat soort mensen is altijd vreselijk proper.

— Maar hoe heb je die man in 's hemelsnaam hier weggekregen?

— O, dat ging heel eenvoudig. De man woonde hier bij de week op gemeubelde kamers. Ik heb zijn hospita eenvoudig tweemaal zoveel geboden als hij verwoonde, met het verzoek de arme man tijdelijk op het trottoir te zetten. Natuurlijk moest zij hem daar ook schadevergoeding voor betalen, ik geloof een week huur, omdat de acht dagen pas begonnen waren, maar die heb ik haar natuurlijk teruggegeven.

— Dus we hebben ook nog een hospita onder het dak? vroeg Brand met een vies gezicht.

— Ben je dol geworden, Charles? vroeg Raffles verschrikt. Dacht je heus, dat ik hier een vrouw in huis zou houden, die ons voortdurend op de vingers zou kijken? Ik heb het mens ingelicht, voor zover ik dat veilig achtte. Ik heb haar gezegd, dat ik van de politie was en haar met een paar weken vacantie weggestuurd.

— En het dienstmeisje?

— Ja, door die zure appel zullen we nog een paar dagen heen moeten bijten,

amice, antwoordde Raffles, want als ik die ook dadelijk had weggezonden, zou dat natuurlijk opzien hebben gewekt, ik heb zo'n vermoeden, dat die eerwaarde grijsaard beneden met zijn spierwit haar een zeer listig heerschap is, dat zijn ogen danig de kost geeft. Heb jij het wicht soms al ergens gezien?

— Nog niet, zal ik eens bellen?

— Doe dat.

Brand drukte op de electriche belknop naast de schoorsteenmantel en een ogenblik later kwam het dienstmeisje, (wat wij in onze taal een daghijte noemen), van een jaar of veertien, vijftien, de kamer binnen.

Zij had een dikke, grijze omslagdoek om en was nog buiten adem van het lopen, blijkbaar was zij zoëven van een boodschap teruggekeerd.

Het kind had strogeel haar, dat tot een zonderling paardenstaartje was ineengedraaid en ogen van een onbestemde kleur, die nog het meest op bordenwater leek.

Haar voeten waren zo onmetelijk groot, dat Brand zich niet kon herinneren, ooit zulke uitbundige loopwerk-tuigen te hebben gezien.

Het stakkertje was zeker nooit vetgemest geweest, want haar magerte was opvallend.

Brand zei naderhand tot Raffles, dat het kind hem herinnerde aan een van de zeven magere jaren uit Pharaos droom, het was vel over been.

Het dienstmeisje bleef bedremmeld staan en schommelde de boodschapmand die zij in de hand hield, besluiteloos heen en weer.

Het kostte Raffles wel enige moeite om zich bars voor te doen tegen het schrale schepseltje. Maar hij zette zich over zijn medelijden heen en gromde:

— Hoe heet jij?

— Jane, meneer, zei het dienstmeisje stotterend.

— Eet jij wel eens? vervolgde Raffles op dezelfde barse toon.

Het kind keek hem verschrikt aan en zei hakkelend:

— Ja, soms wel eens meneer.

Charles Brand moest zich omkeren

om niet in lachen uit te barsten en ook Raffles had moeite om zich goed te houden.

— Gaf je meesteres je dan nooit behoorlijk te eten, kind? ging Raffles door.

— Ze gaf me wel een bord met eten, meneer, maar ze nam het me direct weer af, als ik pas begonnen was.

Ze zei altijd, dat er meer mensen gestorven zijn van te veel, dan van te weinig eten.

Raffles keek het meisje met medelijdende blik aan en Brand rekende in zichzelf uit, dat er ongeveer een half schaap nodig zou zijn om inderdaad te bewerkstelligen, dat dit uitgeteerde wezentje te veel zou krijgen.

— Wat heb je daar in die mand? vroeg de gewaande zeeman op ruwe toon.

— Eieren, vlees en groenten, meneer, antwoordde 't kind. Daar moet ik straks uw middagmaal van klaarmaken.

— Ben jij van plan voor ons te koken? riep Brand vol afgrijzen uit, terwijl hij de handen van het meisje bekeek, die er uitzagen, alsof zij een half jaar achtereen niets anders gedaan hadden dan wortelen uitgraven.

— De juffrouw heeft me dat tenminste gezegd, meneer.

— Zo, zei Raffles. Weet jij, hoe je scheepsbesluit moet bakken?

— Neen, meneer, antwoordde het kind, terwijl zij de oud-kapitein met haar fletse ogen angstig aankeek. Ik weet niet, wat dat is.

— Verdwijnt dan nu maar naar je keuken en neem die mand mee, beval Raffles. Als we je nodig hebben, zullen we je wel roepen.

Het kind, blijkbaar verheugd, dat ze weg kon, nam haar mand op en ging de kamer uit.

Brand keek haar hoofdschuddend na.

— Weet je, waar dat kind me aan herinnert, zei hij eindelijk tot zijn vriend. Aan een leeg sigarettenblikje, waarin ik als jongen altijd mijn zakcenten placht te bewaren. Je weet wel van die busjes, waar vijftig sigaretten ingaan. Ik geloof als je dit schaap oppakte en heen en weer schudde, dat zij dan net zo'n rammelend geluid zou maken.

— Je hebt gelijk, Charles, beaamde Raffles. Ik zou dat arme kind wel eens in de zon willen zien lopen, want ik kan me met de beste wil van de wereld niet voorstellen, dat ze schaduw afwerpt. En ik zal beginnen met het wurm eens goed eten te geven. Of liever, doe jij dat maar, want ik moet nu eenmaal in mijn rol van bulderbas blijven. En laat ons nu gauw beginnen met ons boeltje uit te pakken. Begin maar eens met die schrijfmachine.

Brand nam de gammele schrijfmachine uit de kast en plaatste de rammelkast op de kleine tafel, die midden in het vertrek onder de lamp stond.

— Probeer het ding eens, vroeg Raffles.

Brand sloeg een paar toetsen aan.

— Ik heb al vrij wat schrijfmachines onder de vingers gehad, zei hij, maar zo'n merkwaardige muizenval als deze heb ik nog nooit gezien.

— Ik geloof het graag, het was de oudste machine, die de man in zijn winkel had en het zou me volstrekt niets verwonderen, als het de allereerste schrijfmachine is, die ooit gebouwd werd. Als ik de winkelier nog vijf minuten had laten doorpraten, had de man me zeker verteld, dat Karel I op dit ding zijn minnebrieven typte.

Onder het praten hadden de twee vrienden hun koffers uitgepakt.

Plotseling hief Raffles het hoofd op en luisterde ingespannen.

— Hoor jij niets? vroeg hij eindelijk. Brand luisterde op zijn beurt scherp en zei toen:

— Ja, zeker hoor ik iets. Ik hoor het geluid als het gonzen van een machine.

— Juist, en wel van een elektrische machine. Een stoommachine stampert altijd veel meer. Waar zou dat kunnen zijn?

— Het lijkt van de achterzijde van het huis te komen.

— Dat zullen we dan dadelijk eens gaan onderzoeken.

Raffles opende de deur tussen het voorvertrek en de achterkamer, die tot slaapkamer was ingericht en waar reeds een veldbed voor Brand stond opgesteld,

wat deze opnieuw een kreet van bewondering ontlokte voor de snelheid, waarmede zijn vriend alles in orde had gebracht, en was vervolgens naar het raam gelopen, dat op de kleine binnenplaats uitzag.

Brand voegde zich spoedig bij hem en beiden keken naar beneden, zorgdragende, dat zij achter de glasgordijnen verborgen bleven.

— Het is, zoals de politieagent zei, mompelde Raffles. Het is half tuin en half binnenplaats.

— Zo komt het mij ook voor. Wat zou dat voor een kleine schuur zijn, daar achter in het tuintje?

— Dat weet ik niet, Edward, we kunnen hier wel tien van die kleine tuinen overzien en nergens vind ik zo'n tuinhuis.

— Zie je er een venster in?

— Ja, een heel klein aan de voorkant.

— Maar voor de rest is het overal gesloten.

— Ja, en de deur is op het ogenblik dicht.

— Ik zou heel wat geven, als ik eens in dat schuurtje kon zien, zei Raffles, maar wat niet is, kan nog komen en ik ben niet van plan mijn nieuwsgierigheid lang onbevredigd te laten.

— Waar denk jij, dat dit zonderlinge gonzen door wordt veroorzaakt? Het lijkt wel op het suizen van een grote ventilator, zoals men ze wel in café's of bioscopen aantreft.

— Ja, Charles, en ook op het snorren van een grote electromotor.

— De zaak begint hoe langer hoe interessanter te worden, zei Brand.

— Ja, maar van een interessantheid, die me niet bevalt. Ik heb nog nooit gehoord, dat een instrumentmaker een electromotor nodig heeft, die zoveel lawaai maakt, als deze. Naar het geluid te oordelen, zou ik zeggen, dat zij minstens zestig à tachtig P.K. moet hebben.

— Je zoudt de burens eens kunnen vragen.

— Dat ben ik ook van plan, maar heel voorzichtig, want het is van het grootste belang, dat wij de argwaan van Jack O'Mackin niet gaande maken.

— Als je eens met het dienstmeisje begon?

— Daar zeg je zowat. Het wicht zal ons misschien wel enige opheldering kunnen geven. Maar begin jij nu maar een beetje op de schrijfmachine te tikken, want eerst ben ik voornemens iets anders te doen.

De twee mannen begaven zich weer naar de voorkamer en Brand zette zich achter de koffiemolen en begon enige malen achter elkaar « God save the King », het Engels volkslied, te typen, dat de muren er van dreunden en zelfs overburen verschrikt uit hun ramen kwamen hangen.

Raffles stond met een glans van genoegen op zijn gelaat naar het hels kabaal te luisteren.

Na enkele ogenblikken legde hij zijn hand op de arm van Brand en zei:

— Zo is het al heel aardig, maar kan het niet nog een beetje harder?

— Wou je het nog harder hebben, Edward? vroeg Brand verschrikt.

— Ja, al was het maar om te zien, wat het ding presteert en wat het kan verdragen.

— Maar ben je niet bang, dat de halve straat zal uitlopen en de mensen zullen denken, dat er een aardbeving plaats heeft of zo iets?

— Dat kunnen we in ieder geval afwachten, antwoordde Raffles bedaard. Zolang het huis niet boven onze hoofden inzakt, geef ik je permissie om zo hard op het ding te timmeren, als je krachten maar toelaten. Trek er gerust je jas bij uit, het is hier warm genoeg.

Brand ontdeed zich van zijn jas en zelfs van zijn boord en begon nu met zulk een daverend geweld op de oude rammelkast te hameren, dat een oude juffrouw, die acht huizen verder aan de overkant van de straat woonde, een met een fladderende muts bedekt, zeer lelijk hoofd uit het raam stak en noodseinen maakte tegen een agent van politie, die iets verder op een straathoek had post gevat.

Raffles luisterde even toe en knikte toen goedkeurend met het hoofd.

Hij bukte zich naar Brand toe en

schreeuwde, terwijl hij zich met moeite verstaanbaar kon maken, boven het monsterachtig geweld van de schrijfmachine.

— Ga zo maar door, amice, zo is het uitstekend.

Daarop nam hij de gele tas met de inbrekerswerktuigen en zocht er een scherpe boor uit.

In een hoek van het vertrek lichtte hij het zeil een weinig op en begon een gat in de planken vloer te boren.

Na een paar minuten was de scherpe boor door het hout gedrongen, schoot toen door het plafondriet, waarna Raffles voorzichtig verder boorde.

Na enige ogenblikken stuitte de boor. Verbaasd trok Raffles het gereedschap terug en bekeek er de punt van.

— Dat is merkwaardig, mompelde hij. De eigenaar heeft me gezegd, dat dit oude huis geen gepleisterde, maar houten plafonds heeft, anders zou ik het ook niet gewaagd hebben hier te gaan boren. Maar hoe komt het dan, dat de boor niet verder wil?

Nogmaals stak Raffles de boor in het reeds gemaakte gat en begon opnieuw, nu met meer inspanning, te draaien.

Maar na enige ogenblikken moest hij zijn poging opgeven. Hij trok de boor terug en zag nu, dat de punt enigszins was afgeplat.

Hij kwam met de boor naar Brand toe en klopte hem op de schouder.

— Houd maar even op, amice, zei hij, dan kun je wat op adem komen en kijk eerst eens tot welk een merkwaardige ontdekking ik hier ben gekomen. Die meneer Jack O'Mackin is een zonderlinge gait. Weet je wat die met het plafond gedaan heeft?

— Wat dan?

— Hij heeft het gepantserd.

— Gepantserd, zeg je?

— Precies. Hij heeft het met stalen platen bekleed, waardoor het onmogelijk is, er doorheen te komen, zonder bijzondere inbrekerswerktuigen. Dat heeft hij waarschijnlijk gedaan om potkijkers te weren, of om een of ander geluid te dempen.

— Wat heb je dan gebruikt?

— Een gewone centerboor met een

boorijzer van een halve duim.

— Waarvoor dient dat gat? Je kunt er immers niets door zien?

— Daarin heb je gelijk, er doorheen in de winkel van de instrumentmaker kijken gaat zeker niet, maar het is nu nog licht, van nacht hoop ik er wel wat door te zien.

Dat was weer een van die raadselachtige opmerkingen van Raffles, waarin Brand zich maar niet verder verdiepte; hij kwam er toch nooit achter. Maar het bleef zonderling, dat iemand des nachts meer door een gat denkt te zien dan hij overdag kan waarnemen.

Intussen had Raffles een nieuw boorijzer uit zijn tas genomen en was weer neergehurkt in de hoek van het vertrek.

Hij begon opnieuw te boren. Telkens doopte hij de boorpunt in een doosje vet, om het knarsen te voorkomen. Heel voorzichtig werkte hij verder, tot hij eindelijk met een glans van genoeg op zijn gelaat weer opstond. Hij dekte het zeil weer over de vloer en kwam naar Brand toe, die al die tijd het huis had doen daveren van zijn gehamer op de oude schrijfmachine.

— Het is gelukt, zei Raffles, na zijn secretaris op de schouder te hebben geklopt.

— Mooi. Maar zullen ze beneden het gat niet zien?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk, ik heb het in de verste hoek van het vertrek geboord, waar het altijd halfduister is, en bovendien is de opening zo klein dat men er nauwelijks een potlood zou kunnen insteken.

Op dat ogenblik werd op de deur geklopt. Raffles verborg snel het stuk gereedschap en riep met barse stem:

— Binnen.

Het magere dienstmetsje trad binnen.

— Mijnheer, er is iemand om u te spreken, zei ze schuchter.

— Wie dan? vroeg Raffles bars. Wie kan er nu al weten dat ik hier woon?

— De juffrouw uit de winkel hier beneden, mijnheer.

Raffles onderdrukte een kreet van verbazing en wisselde een snelle blik met Brand. Daarop zei hij brommend:

- Wat wil ze van me?
- Dat weet ik niet, mijnheer.
- Is ze alleen?
- Ja, mijnheer.
- Vraag haar dan om boven te komen.

Het dienstmeisje verdween.

Snel fluisterde Raffles tot Brand:

- Denk er om, dat je een sjofel type bent en doodsbenauwd voor me.
- Wees maar gerust, ik zal voor je sidderen.

Even later werd er opnieuw geklopt en liet het dienstmeisje de bleke, jonge vrouw binnen, die zij een uur geleden reeds vluchtig voor het winkelraam hadden zien zitten.

— Ik ben Edith O'Mackin, mijnheer, zo wendde zij zich met een buitengewoon welluidende stem tot Raffles, die zij op de eerste oogopslag als de gezaghebbende bewoner had herkend. Haar Engels klonk met een sterk buitenlands accent.

— Zo, juffrouw, bromde de gewaande ex-kapitein. En wat wenst u?

— Dat zal ik u zeggen. Deze schrijfmachine maakt een ontzettend lawaai.

— Hindert het u? vroeg Raffles ruw.

— Mij niet, maar mijn vader. Hij is instrumentmaker en zijn werk is heel fijn. De radertjes en veertjes van de te repareren horloges dansen op zijn werktafel op en neer, terwijl u op de schrijfmachine werkt.

— Zo, bromde Raffles. Ja, dat is onaangenaam voor uw vader, maar ik weet geen middelen...

— Zou mijnheer misschien wat minder hard op de toetsen kunnen slaan en een stuk vilt of rubber onder de machine leggen? viel Miss O'Mackin hier in de rede, met een vriendelijke blik op Charles Brand.

— Dat zou misschien wel gaan, juffrouw, ik kan het tenminste proberen, antwoordde deze bedeesd.

— Dat zou ik erg op prijs stellen, voor mijn vader. Mij hindert het zo erg niet, hernam de jonge vrouw. En nu wil ik u niet langer ophouden. Ik wens u veel succes met uw werk, kapitein.

Even later was zij verdwenen.

— Nu, wat denk je van haar, Edward? vroeg (Brand zijn vriend, die in gedachten verzonken bij het raam was gaan staan.

— Zij is zonder enige twijfel een Italiaanse, Charles. Niet alleen haar uiterlijk maar vooral haar accent wijzen daar op.

— En verder?

— En verder is haar vader een ruw heerschap. Heb je haar polsen gezien?

— Neen. Niet op gelet.

— Ik wel. Die worden dikwijls door een paar ijzeren vuisten omkneld.

— Zou je dat denken?

— Ik ben er zeker van. Die blauwe en paarse plekken moeten zeer krachtige vingerdrukken zijn.

— Weet je nog meer van haar?

— Ja, ze is getrouwd, en héél ongelukkig.

— Maar Edward, riep Brand op ongelovige toon uit.

— Ik zou er op durven zweren. Ze draagt een trouwring, die haar te nauw is geworden, en herhaaldelijk heeft zij, waarschijnlijk in buien van hevige opwinding, getracht die knellende band van de ringvinger af te schuiven, met geen ander resultaat dan dat ze het vel tot bloedens toe heeft geschaafd.

— Het is ongelooflijk, hoe gauw jij opmerkt en combineert, riep Brand met oprechte bewondering uit.

— Gewoonte, amice.

— Maar, als ze getrouwd is, dan zou ze nu toch gescheiden van haar man leven.

— Hm, kwam Raffles.

— Wat zeg je?

— Ik zeg: hm.

— Kom, ze woont toch immers alleen met haar vader?

— Ja, ja. Alleen met haar vader. Enfin, ik kan me vergissen. Roep Jane eens.

Brand ging naar de keuken en haalde het magere deerntje, dat ijverig aan het schoonmaken van wortelen bezig was.

Schoorvoetend trad ze binnen, schuw naar de oude « bulderbas » opziende.

— Ken jij de benedenburen, meisje? zo viel Raffles met de deur in huis.

— Niet erg goed, alleen van aanzien,

mijnheer, antwoordde het kind op angstige toon.

— Zijn er meer dan twee?

— Neen, mijnheer, ik heb er tenminste nooit meer dan twee mensen gezien, de oude O'Mackin en de juffrouw. Ik moest wel eens met het horrelosie van juffrouw Brain (dat was de hospita) naar beneden als het gerepareerd moest worden.

— Wat is die O'Mackin voor een man?

— Een erg stille baas, meneer. Hij zei nooit wat en hij trok me wel eens aan m'n oren. Maar de juffrouw is zo lief, zo lief.

De ogen van het kind begonnen te schitteren.

— Zo, zo en maakt die O'Mackin veel horloges?

— Niet erg veel, meneer. Juffrouw Brain zei wel eens: Ik wou dat m'n man zaliger nog in leven was, dan kwam hij er wel achter, waar die man z'n boterham mee verdient. Ik geloof, dat hij geen twee horrelosies in de hele week repareert en verkopen doet hij helemaal niets.

— Zo, zei juffrouw Brain dat, herman Raffles. Toen ik haar voor het eerst zag, zou ik geen cent voor haar hersens hebben gegeven, maar ze schijnt toch scherpzinniger te zijn dan ik eerst dacht.

— Ga jij nu maar weer naar je keuken, en geen kik over wat hier gesproken is, of ik draai je je hals om, zo

waar ik kapitein op de grote vaart ben geweest.

Het uitgehongerde kind maakte dat ze wegwam.

Raffles begon met grote stappen de kamer op en neer te lopen. Na enige ogenblikken zei hij:

— De zaak begint me hoe langer hoe minder te bevallen. Ik denk er over om dat dienstmeisje nu maar te lozen, want dat schaap loopt ons maar in de weg.

— Maar hoe wil je dat doen, zonder opzien te wekken?

— O, ik zal nog wel tot morgenochtend wachten. Dan stuur ik haar met een boodschap ergens heen, jij vangt haar onderweg op, je gaat met haar naar haar ouders, die stop je een flink bedrag in de handen, met verzoek om het kind zolang te houden, tot we haar weer terugvragen en legt hun de toestand uit, voor zover onze veiligheid dat toelaat. Namen noem je natuurlijk niet.

— Dus we kunnen feitelijk niets doen voor het avond is?

— Niet heel veel. Die man beneden is een sluwe rot, voor zover ik kan nagaan en wij zullen verstandig doen hem zo weinig mogelijk reden tot achterdocht te geven. En nu zal ik je in 's hemelsnaam voor de goede zaak nog maar een half uurtje op de schrijfmachine laten werken, maar doe het nu maar wat kalmer aan, het is nu niet meer nodig, dat de kalk van de muren valt.

HOOFDSTUK VI

ER WORDT BERAADSLAAGD

Het was negen uur in de avond.

Raffles en Brand hadden met de grootste moeite en om toch vooral geen argwaan te wekken, hun maaltijd naar binnen gewerkt, die het dienstmeisje voor hen had klaargemaakt.

De beide vrienden zaten nu voor het raam, waarvan zij het gordijn terzijde hadden geschoven en rookten een fijne sigaar.

— Heb je nu al een soort plan de campagne opgemaakt? vroeg Brand, nadat zij een tijdlang zwijgend hadden zitten roken.

— Ik heb tenminste al iets in m'n hoofd, ik wil eens gaan kijken, hoe het daar beneden er uitziet.

— Dan ga je zeker je horloge laten repareren?

— Daar heb ik eerst aan gedacht,

maar dat lijkt me toch een beetje te gevaarlijk, op de keper beschouwd. Als ik vandaag hier in trek en ik kom morgen met een horloge bij onze vriend O'Mackin om het te laten schoonmaken, terwijl het helemaal niet vuil is, dan moet deze wel denken, dat ik hier met een bepaald doel ben gekomen, namelijk om hem te bespioneren.

— Maar ben je nu wel zeker, Edward, dat die horlogemaker werkelijk kwade plannen in het schild voert en een boosdoener is?

— Wel neen, Charles, daar ben ik helemaal niet zeker van, antwoordde Raffles lachend, het is louter intuïtie, dat mij waarschuwt. En omdat ik nooit genoeg heb genomen met wat mijn gevoel me zegt, wil ik zekerheid.

— Maar wat zal de man dan toch wel voor kwaads uitrichten?

— Ja, daar kan ik je niets van zeggen, amice, om de eenvoudige reden, dat ik er volstrekt niets van weet en ook niet vermoed. Je ziet, dat ik eerlijk ben. En als ik iets vermoed, dan is het toch van zo onzekere aard, dat ik je met dat vermoeden maar niet eens zal lastig vallen. Maar je bent het zeker wel met me eens, dat deze horlogemaker er voor zijn werk wel buitengewoon zonderlinge gereedschappen op na houdt. Heb jij ooit gehoord van een horlogemaker, die een electromotor van vijftig P.K. in zijn tuinhuis heeft staan.

— Dat heb ik je nog niet verteld, Edward: ik heb het dienstmeisje vanmiddag gevraagd, wat er in die schuur stond. Het kind antwoordde me, dat de deur altijd dicht is en zelfs op slot, maar dat ze toch een tijdje geleden eens heeft kunnen zien, dat er een groot, zwart ding stond, zij beschreef het als een fornuis.

— Als een fornuis, zeg je? riep Raffles uit.

— Ja. Er steekt trouwens een stuk pijp uit het dak van het gebouwtje, zoals je misschien wel gezien zult hebben.

— Ja, dat heb ik, Charles, maar rook heb ik er niet uit zien komen. Dus in dat tuinhuis zou dus een fornuis staan, dat geen rook geeft en dat dus nooit

brandt. Heb jij soms de uren geteld, dat die motor gelopen heeft?

— Dat heb ik niet, maar hij heeft bijna geen ogenblik stilgestaan, dat kan ik je wel op een briefje geven.

— Maar nu wat anders, dat gesnor van die motor moet natuurlijk ook door anderen dan door ons gehoord zijn, de burens moeten aan O'Mackin wel eens gevraagd hebben, wat hij daar toch had, wat zou de man wel als reden hebben opgegeven?

— O, dat kan ik je wel zeggen, Edward. Het dienstmeisje vertelde me, dat hij onder het afdak, dat wij van uit ons achterraam niet kunnen zien, een kleine draaibank heeft staan, waaraan hij wel eens knutselt.

— En die draaibank zou door die zware motor in beweging worden gebracht en dat eten die burens maar voor zoete koek op? riep Raffles uit.

— Waarom zouden ze niet? merkte Brand op. Je moet niet vergeten, dat het geen vaklui zijn.

— Daar heb je gelijk in, maar ik ben het wel en ik wil en zal die zaak eens onderzoeken.

— Maar hoe dan?

— Dat weet ik nog niet, maar er zal me in de loop van de avond wel wat invallen.

— Wat gaan we eigenlijk doen vanavond?

— Wachten.

— Waarop?

— Op de blauwe lichtstraal.

— Denk je dan, dat dat verschijnsel zich vannacht wéér zal voordoen?

— Dat weet ik niet, antwoordde Raffles kalm, maar als ik er op wacht, dan zal ik het wel te weten komen.

— Maar zou het niet verstandiger zijn als we een paar uur uitgingen? Die instrumentmaker mocht het eens vreemd vinden, dat we ons de hele dag opsluiten.

— Dat was ik ook van plan. Voor drie of vier uur vannacht gebeurt er toch niets, daar ben ik zeker van. Is Jane al naar huis?

— O, al een uur of wat.

Raffles trok het glasgordijn zeer wei-

nig terzijde en keek naar buiten.

In het schijnsel van de lantaarn zag hij O'Mackin snel de straat uitlopen.

— Hij loopt verbazend snel voor een man van zijn leeftijd, zei Raffles.

— Ja, dat zie ik. Misschien heeft hij wel haast om ergens te komen.

— Best mogelijk.

— Zullen we hem nagaan?

— Dat zullen we maar liever niet doen. Voor wij ons gekleed hebben en beneden zijn, is hij allang uit het gezicht en bovendien heb je kans, dat zijn dochter, zodra hij is teruggekeerd, hem vertelt, dat wij dadelijk na hem het huis zijn uitgegaan.

— Wat ben je dan van plan?

— Kalm naar ons huis te gaan, mij in rok te steken en je mee te nemen naar onze Club. We mogen gerust een beetje ontspanning hebben, na een hele dag in een bedompt vertrek te hebben opgesloten gezeten.

Ongeveer een half uur later stonden de twee vrienden op straat.

In de Queen Victoria Street riep Raffles een taxi aan.

Hij gaf de chauffeur het adres van het huis van Lord Lister, alias Lord

Aberdeen op en wederom een half uur later waren de beide vrienden bezig zich te verkleden, teneinde zich behoorlijk te kunnen vertonen in de Club, waarvan de een vice-voorzitter en de ander lid was.

Raffles liet zich door James Henderson met zijn eigen auto naar het Clubgebouw rijden.

Het was omstreeks elf uur en de grote conversatiezaal van de Club was tamelijk gevuld met heren, die niet wisten waar zij de avond beter zouden kunnen doorbrengen.

Dadelijk kwamen er enkele leden op Raffles toe, die hem hartelijk de hand schudden, waaronder graaf di Pestalozzi, die reeds enige jaren lid van de Club was, waar hij geïntroduceerd was door een schatrijke Engelsman, die hem op een reis door Italië had leren kennen.

Hij kwam echter weinig op de Club en maar juist genoeg, dat Raffles althans zijn gelaat kende.

Deze maakte zich met enige beleefde woorden van de heren af, die om hem heen drongen en begaf zich naar de weelderig ingerichte speelzaal, waarheen de anderen hem spoedig volgden.

HOOFDSTUK VII

VALS GELD

In deze zaal stond een aantal bridge-tafeltjes, waaraan reeds verscheidene leden gezeten waren, verdiept in het, vooral bij de Engelsen, zo geliefde kaartspel.

In het midden van de zaal stonden enkele grotere ronde tafels, die bestemd waren voor de kaartspelers, die zich met poker of een ander spel amuseerden en vaak om zeer hoge bedragen speelden.

Raffles had bij dit spel onveranderlijk steeds als toeschouwer toegekeken, ondanks het aandringen van zijn medeclubleden, die zich niet konden begrijpen, dat iemand van zijn stand en rijkdom niet evenzeer op het kaartspel tegen een hoge inzet verzot was als zijzelf.

Ook ditmaal bepaalde hij er zich toe

langzaam langs de verschillende tafeltjes te wandelen, nu en dan een woord wisselend met de spelers.

De Italiaanse graaf had met het andere clublid, dat Raffles het eerst had toegesproken, plaats genomen aan een der middelste tafels en was reeds in zijn spel verdiept.

Naast zijn rechterhand stonden enige stapeltjes souvereïngs en naast zijn linkerhand lag een dik pak banknoten.

Graaf di Pestalozzi scheen een hartsochtelijk speler te zijn.

Zijn bleek gelaat verkreeg scherpe trekken en zijn zwarte ogen fonkelden onrustig bij het couperen en ronddelen van de kaarten en naarmate het spel

vorderde, begonnen er kleine zweetdruppeltjes op zijn slapen te parelen, die hij met een snel handgebaar wegwiste.

Hij scheen volstrekt geen acht te slaan op de omgeving, zozeer nam zijn spel hem in beslag.

Zijn tegenpartij was een Engelsman van het echte slag: volmaakt kalm, bij winst of verlies betaalde hij met hetzelfde flegmatieke gebaar een paar honderd pond uit, als hij er duizend opstreek.

Raffles en Brand waren reeds enige malen in druk gesprek verdiept, langs het tafeltje van de beide spelers gelopen, toen Raffles plotseling stilstond en zijn secretaris onmerkbaar aan de elleboog stiet.

Daarop trad hij enige passen nader en ging onverschillig tegen de rug van een stoel leunen, terwijl hij met Charles Brand een druk gesprek over politiek begon, zonder echter een oog af te wenden van graaf di Pestalozzi.

Plotseling brak hij het gesprek af, toen de beide spelers even pauzeerden, omdat de blonde Engelse graaf geheel en al door zijn kleingeld heen was, zoals hij het noemde, en enige bankbiljetten moest wisselen.

Raffles richtte zich beleefd tot de verliezer met de woorden:

— Als gij beiden er niets op tegen hebt, mijneheren, zou ik ditmaal wel eens van mijn gewoonte willen afwijken en een half uurtje met graaf di Pestalozzi spelen. Gij moet weten, dat ik een weinig bijgelovig ben en stellig overtuigd te zullen winnen, als ik de plaats inneem van een speler, die juist vrij aanzienlijk verloren heeft... als ik mij niet vergis.

Hoe flegmatiek de Engelsman ook was zo was hij toch innerlijk verheugd, dat hij met goed fatsoen de partij kon afbreken, daar hij die avond blijkbaar « en déveine » was.

Hij stond dus op en zei:

— Als graaf di Pestalozzi er niets tegen heeft, ben ik gaarne tot uw dienst.

— O, volstrekt niet, zei graaf di Pestalozzi lachend, integendeel, ik zou gaarne eens de man tegenover mij hebben, die nog geen mijner medeleden tot spe-

len heeft kunnen overhalen.

Raffles nam plaats.

Brand ging achter zijn stoel staan en keek vol belangstelling toe.

Het spel begon.

Nu eens was het geluk aan de kant van de Italiaanse graaf, dan weer kon Raffles enige goudstukken of een bankbiljet voegen bij het stapeltje geld, dat hij naast zich had neergelegd.

Brand vroeg zichzelf af, wat Raffles er toe bracht om zo traag te zijn bij het overhandigen van zijn verlies of het aannemen van zijn winst, maar dacht daarover voorlopig niet verder na.

Een half uur verstreek.

Toen stond Raffles op en zei op hoffelijke toon tot de Italiaanse graaf:

— Het doet mij genoegen, dat ik u toch nog enkele honderden ponden heb kunnen afwinnen, waarde graaf, en wel, omdat gij als een zeer sterke speler bekend staat.

Graaf di Pestalozzi antwoordde met enige beleefde woorden, waarna Raffles zijn plaats aan een derde speler afstond.

Raffles liep zwijgend met Brand langs de nu overal bezette tafeltjes, tot zij bij de deur naar de grote conversatiezaal waren gekomen.

Deze was thans bijna verlaten.

— Hoe kwam jij er in 's hemelsnaam bij te gaan spelen? vroeg Brand verbaasd, na zich te hebben overtuigd dat niemand hen kon horen.

— Dat zal ik je zeggen, zei Raffles, ik wilde de handen van die graaf di Pestalozzi eens van dichtbij bezien.

— Zijn handen?

— Precies. Zijn handen.

— Dus daarom was je zo bijzonder langzaam met het aannemen en uitbetalen van het geld.

— Zoals je zegt.

— En wat was er dan met die handen van de Italiaanse graaf?

— Wel, die zagen er niet uit als die van een edelman, die zich nooit tot handenarbeid zal « verlagen ».

— Dus hij zou werken voor de kost? vroeg Brand verwonderd.

— Of hij het voor de kost doet, weet ik niet, antwoordde Raffles op eigen-

aardige toon. Maar dat hij werkt, staat als een paal boven water.

— Toch geen zwaar werk?

— O neen. Heel fijn. Onze Italiaanse edelman is gewoon, fijne werktuigen vast te houden. En daarbij schijnt hij zich wel eens te bezeren. Bovendien gaat hij met zuren om.

— Misschien neemt hij wel scheikundige proeven?

— O ja, dat is best mogelijk. Proeven van een heel merkwaardige soort, Charles.

— Wat bedoel je toch?

— Dat zal je aanstonds wel duidelijk worden. Ga eens mee naar mijn kantoorje.

Raffles had een klein vertrekje voor zichzelf, in zijn hoedanigheid als vice-voorzitter van de Club, en daarheen begaven zich thans de beide vrienden.

Raffles sloot de deur, stopte zijn zakdoek in het sleutelgat en ledigde zijn portefeuille en vestzakken op de tafel.

— Wat ga je nu doen? vroeg Brand, wiens verwondering steeds toenam.

— Heb jij verstand van geld? vroeg Raffles kalm.

— Ja, dat mag ik wel zeggen.

— Kun je valse van echte bankbiljetten en ook nagemaakt goudgeld onderscheiden?

— Dat geloof ik wel.

— Wat dunk je dan hiervan?

Raffles reikte hem een tienponds-banknoot over, die hij zoëven aan de speeltafel van graaf di Pestalozzi had

gewonnen.

Brand bekeek het biljet een ogenblik met grote aandacht. Toen zei hij:

— Als het is nagemaakt, dan is het voortreffelijk werk. Ik kan er niets aan zien.

— Ik had je ook dadelijk mijn loupe moeten geven, amice. Je ziet dat ik ook wel eens doezelig ben. Alstublieft.

Brand nam het zakvergrootglas aan, dat zijn vriend zelden verliet en bestudeerde opnieuw het biljet.

Plotseling riep hij uit:

— Dit biljet is vals.

— Ik dacht wel, dat je het zou zien, zei Raffles kalm.

— Maar het is magnifiek nagemaakt, door een meester in zijn vak.

Brand nam een dozijn bankbiljetten en onderzocht ze een voor een zeer nauwkeurig onder het vergrootglas.

— Nu? vroeg Raffles, toen Brand met zijn onderzoek gereed was.

— Er zijn vier valse bij, antwoordde deze.

— Zie je wel? Ik was er wel zeker van.

— Wat denk je nu te doen? Hem dadelijk laten arresteren?

— Neen, dat heeft de tijd nog. Hij zal mij niet ontlopen. Ik moet eerst nog meer weten. Nu eerst naar huis en de post op onze nieuwe kamer betrokken. Wat ik zeggen wilde, Charles, zou graaf di Pestalozzi ook zoveel van... spaghetti houden?...

HOOFDSTUK VIII

DE BLAUWE STRAAL

Een uur later bevonden John Raffles en Charles Brand zich weer op hun nieuwe kamer.

Het was twee uur in de nacht en reeds werd het stil op straat.

Geen enkel geluid was waarneembaar, noch boven, noch naast de kamer waar de twee mannen in dit late nachtelijk uur zwiingend op post zaten.

Plotseling fluisterde Brand:

— Hoorde jij niet iets?

Raffles knikte zwiingend terug en hluisterde nauwkeurig toe, terwijl hij zijn gelaat naar de vloer boog.

Toen zei hij eveneens op zachte toon:

— Er wordt beneden heen en weer gelopen, door iemand, die zijn stappen zoveel mogelijk tracht te dempen.

— Zou O'Mackin op zijn?

— O'Mackin is zeker niet naar bed, Charles, maar hij is waarschijnlijk nog niet thuis gekomen, zei Raffles met een eigenaardige klank in zijn stem.

— Hoe weet jij dat? vroeg Brand verbaasd.

— Eenvoudig door deduceren en combineren, amice.

De beide vrienden zwegen en luisterden met ingespannen aandacht toe.

Het was nu zo stil, dat men duidelijk schreden beneden in de winkel kon horen.

— Dat is de jonge vrouw, die daar zo als een opgesloten dier heen en weer loopt, fluisterde Raffles.

— Denk je dat?

— Stellig, het is de stap van een vrouw. En als je heel nauwkeurig toelustert, kun je van tijd tot tijd horen, dat ze in zichzelf praat. Ga eens met je oor over het gat liggen, dat ik vanmiddag geboord heb.

Brand bukte zich en legde het oor op het kleine boorgat.

Wederom verstreken enkele minuten.

Toen stond Brand weer op en zei luisterend:

— Je hebt gelijk, zij mompelt voortdurend opgewonden woorden bij zichzelf.

— En je hebt zeker wel kunnen horen, Charles, dat die woorden niet in het Engels werden geuit?

— Neen, het was Italiaans.

— Dat wist ik wel. En ik geloof, dat het net zich langzamerhand om onze vriend gaat toehalen. Laten we nu niet méér spreken, dan volstrekt noodzakelijk is.

De twee vrienden namen weer voor het raam plaats.

Een half uur verstreek.

En al die tijd hadden zij geen woord met elkaar gewisseld zodat hun zenuwen tot het uiterste gespannen waren.

Plotseling greep Raffles Brand bij de arm en fluisterde hees:

— Daar komt hij aan.

Brand keek scherp naar buiten en ontwaarde in het schijnsel van de straatlantaarn een man, die met haastige schreden naderbij kwam.

— Het is O'Mackin, zei hij. Zou hij ons hier niet kunnen zien zitten?

— Dat is onmogelijk, Charles. Wij hebben immers het licht niet opgestoken, zodat hij van de straat af niet kan zien.

In de stilte van de nacht klonken nu duidelijk de snel naderende schreden van de instrumentmaker en enige ogenblikken later knarste een sleutel, die voorzichtig in het slot werd gestoken.

Met een hoofdbeweging wenkte Raffles zijn secretaris met hem naar de hoek van het vertrek te gaan, waar zij beiden op de vloer nederhurkten.

Nauwelijks hadden ze dat gedaan, of zij hoorden duidelijk, dat in de winkel onder hen een opgewonden woordenwisseling was ontstaan, waarbij de twee twistenden al hun best deden hun stemmen zoveel mogelijk te dempen, wat hun slechts gedeeltelijk gelukte.

— Ja, ja, mompelde Raffles in zichzelf, ik weet wat er gaande is. De ongelukkige jonge vrouw wil zijn bevelen niet opvolgen en de ellendeling wil haar evenals gisteravond, met geweld dwingen om te doen wat hij verlangt en hem bij zijn nachtelijk werk te helpen.

— En dat werk zou dus zijn, denk je?...

— Om te beginnen het maken van valse bankbiljetten en muntstukken, en dan nog iets anders, dat ik nog maar vaag vermoed en dat ik morgen verder zal onderzoeken.

— Ga je je dan in het hol van de leeuw wagen?

— Dat ben ik vast voornemens en als ik het niet doe om die schurk schaakmat te zetten en hem zijn praktijken te beletten, dan doe ik het omdat ik niet verkies, dat die ongelukkige jonge vrouw nog langer moet blootstaan aan de mishandelingen van haar heul.

Plotseling werd het beneden geheel stil.

Raffles bukte zich naar het gat, maar hij kon volstrekt niets meer vernemen.

Het scheen alsof de beide twistenden plotseling met stomheid waren geslagen.

Maar toen hoorde Raffles iets als het knarsen van een heel fijn raderwerk

en het lopen van een ketting over een tandrad.

Een droog, schurend geluid van metaal langs metaal bereikte zijn oor.

Als door een plotselinge ingeving gewaarschuwd, keek hij ingespannen in de richting van het gat in de vloer en op datzelfde oogenblik verlichtte een helle blauwe straal gedurende een uiterst kort oogenblik, het onderdeel van een seconde, het vertrek.

— De blauwe straal, fluisterde Brand.

— Ja, het waarschuwingsteken, zei Raffles.

— Dus je denkt, dat deze verblindende straal een sein is?

— Daaraan kan voor mij niet de minste twijfel bestaan, antwoordde hij. Heb je gisternacht de richting van die straal soms kunnen volgen?

— Neen, daarvoor duurde het veel te kort.

— Dat is ook zo en dat ik het gezien heb, is louter toeval. Die straal wordt afgezonden in de richting van de Princess Street, die langs de voorgevel van de Bank van Engeland gaat.

— En wat zou die waarschuwing dan moeten betekenen?

— Ik denk, dat we dat onmiddellijk wel zullen horen. Ga mee naar de achterkamer.

Onhoorbaar liepen de twee vrienden door het vertrek en begaven zich door de middelste deur, die zij dadelijk bij hun thuiskomst hadden opengezet, naar de achterkamer.

Zij waren nauwelijks binnengetreden, of weer deed zich een metaalachtig geluid horen, nu enigszins sterker dan de eerste keer.

— Weet je, wat er nu gebeurt, Charles? vroeg Raffles.

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik niet het flauwste vermoeden heb.

— Dan zal ik het je zeggen: O'Mackin gaat naar zijn kelder. Dat seinde hij zo-even door middel van de blauwe straal aan zijn medeplichtige.

— En wat doen wij nu?

— Wij gaan naar bed, zei Raffles op laconieke toon. Vannacht valt er voor ons niets meer te doen. Maar morgen zal het wel een dag van actie worden.

— Ik zal je toch zeker wel mogen helpen?

— O ja, en in biezondere mate zelfs. Want we zullen morgennacht onze vriend O'Mackin ontvoeren.

— Meen je dat?

— Ik meen het in heilige ernst.

— En waar denk je hem dan op te vangen?

— In onze Club, amice.

— Wat zeg je? Komt O'Mackin in onze Club?

— Je hebt vanavond met hem gesproken, nog geen vier uur geleden.

— Maar Edward, je wilt toch niet bewerken...

— Jawel, Charles, dat beweert ik wel, Jack O'Mackin en Graaf di Pestalozzi zijn een en dezelfde persoon.

HOOFDSTUK IX

RAFFLES ALS GEMEENTE-AMBTENAAR

De volgende dag, omstreeks elf uur in de ochtend, werd Brand, die nog in zoete rust verzonken was, op tamelijk onzachte wijze door de gewaande zeebonk aan de arm getrokken.

— Kom er uit jongen, klonk de stem van Raffles dicht bij zijn oor. Er is heel wat werk aan de winkel. Weet je dat er beneden een lek in de gasleiding is?

— Neen, toch?

— Ruik je het dan niet?

— Volstrekt niet. Ruik jij dan iets?

— Ik? Helemaal niet.

— Maar wat praat je dan eigenlijk. Zijn ze je dan komen zeggen, dat er iets niet in orde is aan de leiding?

— O, dat hoeven zij mij niet te komen zeggen, amice. Kom, ik zal maar niet langer in raadselen praten, als er een defect aan de leiding is, dan is da

omdat ik nu eenmaal wil, dat er een is. Ik ga het repareren, weet je.

— Wat? riep Brand uit, ga jij als kapitein Archibald Hunter een lek in een gasleiding repareren?

— Neen, Charles, dat denk ik niet te doen. Ik ga me verkleden als werkmans van de gasfabriek met zo'n prachtige uniformpet op, waar je van om zult rollen.

— En ik?

— O, jij zal me toch niet in de steek laten, hoop ik? Jij gaat mee.

— Ook als gasfitter?

— Neen, jij bent uitnemend geschikt voor electricien.

— Maar O'Mackin zal ons de deur wijzen.

— Als hij het hart heeft, laat ik het tot het uiterste komen en roep de politie, maar dat moeten we afwachten.

— Maar hij zal toch zelf wel gezien hebben dat er aan de gasleiding of aan de electricische leiding niet het minste mankeert?

— Dat is best mogelijk, maar ik zal je zeggen hoe dat in elkaar zit. De exkapitein, die pas boven hem is komen wonen, heeft geklaagd over het dreunen van de machine in de tuin en gedreigd, de benedenbewoner met winkel en al in de lucht te laten vliegen, als er door de gasfabriek en de Electricische Centrale niet onmiddellijk maatregelen werden genomen, om dat oorverdovend lawaai een beetje te doen verminderen.

Brand was bijna in daverend gelach uitgebarsten.

— En kom er nu maar gauw uit, ging Raffles door, opdat we direct aan het werk kunnen gaan.

Brand sprong van het veldbed, waste zich, vergat zich te scheren, maar meende dat dit in zijn nieuwe functie niet erg zou zijn, en kleepte zich snel aan.

Toen zij klaar stonden belde Raffles om het dienstmeisje, dat even later met knikkende knieën binnenkwam.

Hij boog zacht haar hoofd achterover en keek het wicht in de eerst nog wat schuw naar hem opgeheven ogen.

— Hier heb je een pond, zei Raffles,

terwijl hij moeite had om zijn stem in bedwang te houden. Geef die aan je moeder en zeg maar, dat ze daar eens een flink maaltje voor moet koken en daar heb je nog een penny voor de bus en verdwijn nu maar gauw uit mijn ogen. Je hoeft hier vandaag niet meer terug te komen, want wij gaan er uit en eten vandaag niet thuis.

Het kind wist niet wat zij hoorde.

Zij staarde beurtelings de gever en het geld in haar mager handje aan en dacht blijkbaar dat ze droomde.

Maar toen Brand haar met zachte dwang naar de deur leidde, kreeg zij plotseling dikke tranen in de ogen en riep met een schril stemmetje, terwijl zij naar Raffles omzag:

— Dank u duizendmaal, meneer.

— Je hoeft mij niet te bedanken, mompelde Raffles op zachte toon.

Tien minuten nadat zij de deur was uitgegaan, stonden ook de twee vrienden op straat en nog geen uur was verlopen, of twee werklieden, één van de gasfabriek en één van de Electricische Centrale, duidelijk kenbaar aan hun uniform en ieder met een gereedschapstas onder de arm, traden de horlogewinkel binnen.

Het waren John Raffles en Charles Brand.

O'Mackin zat achter een kleine tafel bij het raam en ontving hen met een boze blik.

— Wat moet jullie hier? vroeg hij nors. Heb ik jullie geroepen?

— Neen, geroepen hebt u ons niet, maar wij zijn hier naar toe gestuurd.

— En door wie, als ik vragen mag?

— Door uw bovenbuurman, kapitein Hunter. Hij kan dat oorverdovend lawaai van uw machine niet langer verdragen.

— Daar zal hij dan aan moeten wennen, antwoordde de instrumentmaker op ruwe toon, terwijl hij zijn fonkelende zwarte ogen doordringend op de bezoekers vestigde.

— Dus u bent niet van plan die machines stop te zetten?

— Neen, die heb ik nodig voor mijn beroep. Zij staan hier al een paar jaren

en nog nooit is mij daar een verwijt van gemaakt door de bureu. Als die be-roerde kapitein er last van heeft, moet hij maar ergens anders gaan wonen.

— Dat moet u maar met hemzelf uit-maken, hernam Raffles kalm, maar ik heb hier een officiële opdracht van de fabriek bij me, om de machines na te kijken en te zien of er niet een middel bestaat om ze wat zachter te laten lopen. Ik ben zoëven zelf naar boven gegaan om mij te overtuigen of de kapitein niet overdreef en ik moet toegeven dat het onafgebroken geraas van die motor zeer hinderlijk is. Ik zal dat dus eens even gaan nazien. U zult natuurlijk wel weten, dat u volgens de wet verplicht bent om aan de beambten van gas en elec-triciteit toegang tot de leiding te ver-schaffen als een van de bureu klaagt.

— Maar wat deugt er dan niet aan het gas? bromde de horlogemaker woedend.

— Het gas zelf is uitstekend, meneer, antwoordde Raffles kalm. Maar het verraadt zijn aanwezigheid een beetje veel. Kortom, er moet ergens een lek in huis zijn.

— Jullie zijn vervloekte wijsneuzen en ik heb veel lust je de deur uit te gooien, schreeuwde O'Mackin.

— Dat zou ik u sterk afraden, her-nam Raffles, want de Londense politie verstaat op dat punt geen gekheid.

Met die woorden draaide hij de hor-logemaker, die bleek van woede was geworden, de rug toe, wenkte Brand, die er onverschillig bij had gestaan, als-of de zaak hem geen steek aanging.

Het eerste onderzocht hij de gasme-ter en nam de meterstand op.

Daarop deed hij, alsof hij de gasbui-zen onderzocht en merkte toen op, dat O'Mackin, die hen geen seconde uit het oog had verloren, hen op de voet was gevolgd.

— Wat het gaslek betreft, schijnt ka-pitein Hunter zich vergist te hebben, want ik kan er geen vinden en nu de elektrische leiding.

Hij wandelde doodkalm de achterste kamer in, had met één oogopslag waar-genomen, dat de ene deur van de zo-

genaamde boekenkast openstond en dat zich in die kast noch boeken, noch zelfs planken bevonden, had daarna iets ge-frommeld aan de knoppen voor de schel en de schakelaars voor het elektrische licht en was toen, de gang door, naar de kleine binnenplaats gelopen, altijd met Brand naast zich en met de hor-logemaker geen twee passen achter zich.

Het gelaat van deze laatste had een onheilspellende uitdrukking aangenomen en zijn vuisten waren krampachtig ge-bald, toen Raffles doodkalm toeliep op de schuur, waar de electromotor stond en deze nauwkeurig begon te onderzoeken, daarbij wel zorg dragende, buiten het bereik van de snel rondwentelende drijfriem te blijven.

Ook hier nam hij de stand van de me-ter op en wilde toen de deur van het aangrenzende hok openen.

Maar nu trad O'Mackin tussen bei-den.

— Wat heb je daar te maken? vroeg hij op dreigende toon.

— Ik heb er volstrekt niets te maken, antwoordde Raffles kalm, ik wilde alleen maar zien, of zich daar geen machines bevinden, die het lawaai kunnen veroor-zaken.

— Daar staan geen machines, ant-woordde de man bars. Mijn draaibank staat onder dat afdak, zoals je ziet. En dat is alles, wat ik aan machines heb. En heb je nu genoeg gezien? vroeg O'Mackin, terwijl zijn brandende ogen de twee zogenaamde beambten als het ware tot op de bodem van de ziel tracht-ten te lezen.

— Ik heb meer dan genoeg gezien, zei Raffles op zijn zelfde bedaarde toon, en ik dank u voor uw inlichtingen.

— Dan zou ik je raden, mijn huis weer gauw te verlaten en je nooit meer te bemoeien met zaken, die je niet aan-gaan.

Raffles haalde zijn schouders op en verliet, vergezeld van Brand, de winkel.

Een half uur later zaten beiden in de bibliotheek van het huis van Raffles in Cromwell Road.

— Wel, Edward, begon Brand, je zit daar met een glans van genoeg op je

gezicht en toch moet ik je bekennen, dat de zaak me nog steeds niet veel duidelijker is geworden.

— Voor mij is ze glashelder, amice, en vannacht zullen we onze man vangen en onschadelijk maken. Hij is een hoogst gevaarlijk sujet.

— Maar wat voert hij dan eigenlijk uit?

— Dat zal ik je zeggen, weet jij wat dat hok is, op de binnenplaats, waar hij ons niet in wou laten?

— Ik heb er geen flauw idee van.

— Een elektrische oven. Zelfs door de dubbele wanden, gevuld met een warmte geleidende stof, ter dikte van een decimeter, was de hitte duidelijk voelbaar.

— Maar wat wordt er dan in 's hemelsnaam in die oven verbrand?

— Aarde, amice.

— Wát zeg je daar? Aarde?

— Ja, onder een temperatuur van ongeveer vijftienhonderd graden. De grond wordt daar in die oven zo uiterst fijn verdeeld, dat er zo goed als niets van overblijft terwijl de verbrandingsproducten ontsnappen door het dunne pijpje dat uit het dak steekt.

— Maar hoe weet je, dat er aarde in verbrand wordt?

— Omdat er een breed spoor echte Londense grond van dat hok dwars door

de tuin de gang door tot in de achterkamer leidt. Heb je die kruiwagen in de hoek gezien? Die dient om de aarde naar het hok te brengen.

— En waar komt die aarde dan vandaan? vroeg Brand, hoe langer hoe verbaasder.

— Uit de kelder, of liever onder de kelder vandaan en wel uit de tunnel, die O'Mackin bezig is te graven.

Brand keek zijn vriend met grote ogen aan.

— Een tunnel? vroeg hij.

— Precies. Een tunnel onder de Threadneedle Street door.

— Maar waar leidt die tunnel dan heen?

— Naar de Bank van Engeland.

Plotseling was het alsof er een licht voor Brand opging.

— Als dat waar is, zei hij, dan is het 't sterkste stukje, dat ik nog ooit heb bijgewoond.

— Het is een vaststaand feit, antwoordde Raffles kalm, en weet je hoe hij in zijn kelder komt?

— Door die boekenkast zeker?

— Precies. Maar het is geen boekenkast, maar een eenvoudige lift. Heb je de ogen van de kerel gezien, toen hij merkte, dat ik die kast in het vizier had gekregen?

HOOFDSTUK X

DE ONTKNOPING

Die zelfde avond omstreeks één uur, was het kaartspel in de Windsor Club weer in volle gang.

Graaf di Pestalozzi was weer aan de winnende hand en het geld stroomde hem tegemoet.

Om twee uur stond hij op en nam afscheid van de andere leden.

— Als gij het goedvindt, graaf, zei Raffles, die de hele avond niet van zijn zijde was geweest en zich zeer vriendelijk had voorgedaan, dan breng ik u in mijn auto naar huis. Gij woont immers nabij Piccadilly Circus? Daar moet ik, om zo te zeggen, langs.

— Ik dank u hartelijk, mylord, ik zal er graag gebruik van maken, zei Graaf di Pestalozzi, verheugd over dit blijk van vriendschap.

Beiden gingen de trap af en namen in de auto plaats.

Een ogenblik later stelde de wagen zich in beweging.

Raffles knoopte een interessant gesprek aan en spoedig had de wagen Piccadilly Circus bereikt.

Maar inplaats van te stoppen, versnelde hij aanmerkelijk zijn vaart, tot grote verbazing van de Italiaanse graaf.

Maar voor deze een opmerking had

kunnen maken, hoorde hij de koele stem van Raffles naast zich, die zei:

— Kijk mij eens aan, graaf.

Di Pestalozzi wendde het hoofd om en keek precies in de loop van de revolver, die Raffles hem voorhield.

— Steek uw handen op, beval deze.

Doodsbleek gehoorzaamde di Pestalozzi aan dit bevel.

Een ogenblik later zaten zijn polsen in boeien geklemd. Daarop legde Raffles de revolver terzijde, stopte de Italiaan met een snel gebaar een prop in de mond en bond daarover heen een zwarte doek.

In snelle vaart reed de auto door de duistere, verlaten straten.

Raffles had zijn revolver weer ter hand genomen en zei, geen oog afwendend van zijn gevangene, die hem met blikken vol brandende haat aanstaarde:

— O'Mackin, ik weet wie gij zijt, en ik maak mij zelf er een verwijt van, dat ik het niet veel eerder ontdekt heb, gij zijt de beruchte Italiaanse inbreker en moordenaar Busoni, naar wie de justitie van geheel Europa reeds jaren lang tevergeefs zoekt. Nu wil ik u dit eerlijk zeggen: waart gij inbreker en anders niet, wellicht had ik u vrij uit laten gaan. De redenen daartoe raken u niet. Maar gij hebt vermoord, en gij mishandelt een jonge vrouw, die te kwader ure

onder uw rampzalige invloed is geraakt. En daàrvoor zult gij boeten, dat zweer ik.

Nog een half uur duurde de rit.

Toen stopte de auto, die, naar de lezer zal begrepen hebben, door Charles Brand bestuurd werd, voor de deur van de gewaande instrumentmaker.

Raffles dwong de gevangene uit te stappen, terwijl hij de loop van de revolver geen ogenblik van zijn hoofd afwendde.

— Bel eens aan, Charles, zei Raffles, als dat tenminste nodig is, want die ongelukkige jonge vrouw zal wel weer opgebleven zijn om deze schurk af te wachten. Een vrouw leert men nu eenmaal nooit doorgronden.

Brand helde aan de winkel en zei toen:

— Zou het geen opzien wekken, als we de auto hier geparkeerd lieten staan?

— Dat geloof ik niet. Het is al laat en het verkeer in deze straat is buitendien niet erg druk. Maar je kunt voor alle zekerheid de wagen even naar de dichtstbijzijnde garage in de Queen Victoria Street rijden en daar zo lang neerzetten.

— Ik moet toch zeker dadelijk terugkomen?

— Onmiddellijk, antwoordde Raffles. Ik zal je wel nodig hebben.

HOOFDSTUK XI

HET EINDE VAN EEN SCHURK

Juist toen het geluid van de motor was weggestorven, werd er enig gerucht in de gang achter de winkel deur merkbaar.

Toen was het weer even stil.

Vervolgens werd één van de gordijnen voor het winkelraam voorzichtig terzijde geschoven en verscheen een doodsbleek vrouwengelaat, dat angstig terugweek toen de bewoonster de twee man-

nen voor de deur zag staan.

Raffles beduidde haar met een gebaar, de deur te openen, en hief daarbij dreigend de revolver naar het voorhoofd van de gevangene op.

Weer verstreken er enkele ogenblikken en toen ging de straatdeur langzaam open.

Raffles duwde Busoni de donkere gang in, ontstak onmiddellijk zijn elec-

trische zakiantaarn en liet de deur in het slot vallen.

De vrouw van de valse munter was nog bleker dan gewoonlijk en haar grote donkere ogen schitterden met een koortsachtige gloed.

Haar stem was nauwelijks verstaanbaar toen zij op hese toon vroeg:

— Wat betekent dat en wie zijt gij?

— Wie ik ben, doet er niets toe, madame, zei Raffles bedaard. Laat ik u slechts zeggen, dat de maatschappij mij als haar vijand beschouwt. Het is nog de vraag aan welke zijde het onrecht is, maar het is nu niet de tijd, om daarover wijsgerige beschouwingen te houden. Wat het eerste gedeelte van uw vraag betreft, dat zult gij gauw genoeg horen. Wees zo goed mij voor te gaan naar de achterkamer, gij weet wel, waar de zogenaamde boekenkast staat.

Gedurende dit korte gesprek had Busoni zijn stekende, zwarte ogen geen ogenblik van het bleke gelaat der vrouw afgewend.

— Wat u betreft, meneer de graaf, zo vervolgde Raffles tot Busoni, ik zal u moeten verzoeken u enkele ogenblikken op te houden in de winkel waar gij met zoveel virtuositeit de rol van instrumentmaker hebt gespeeld.

Hij opende de deur van de winkel, die op de gang uitkwam en duwde de nog steeds geknevelde valse munter tamelijk onzacht naar binnen.

— Ga daar op die stoel zitten, beval Raffles, en verroer u niet.

Raffles deed zorgvuldig de gordijnen voor de ramen dicht en ontstak het elektrische licht.

Hij liep regelrecht op het kastje aan de wand toe, waarvan het dienstmeisje hem reeds gesproken had, stak met grote vlugheid en met behulp van zijn loper het deurtje van het kistje open en riep met een zegevierende klank in zijn stem:

— Het is, zoals ik dacht. Daarin hebt gij het zoeklicht, waarmee gij een zekere blauwe straal weet te veroorzaken. Wij zullen het later eens onderzoeken.

Raffles ging de deur uit, sloot deze, stak de sleutel in zijn zak en begaf zich

naar de achterkamer, waar de vrouw reeds licht had gemaakt.

Met enige woorden bracht Raffles haar op de hoogte van de toestand.

Hij verklaarde haar hoe hij Busoni had weten te ontmaskeren en vervolgde toen:

— Ik verzeker u, dat de schurk u niet langer het leven ondraaglijk zal maken.

Gij zult er echter verstandig aan doen reeds morgen Londen te verlaten. Uw echtgenoot blijft deze nacht veilig onder onze hoede en desnoods morgen ook nog. Hier hebt gij het geld, dat ik op hem gevonden heb en wacht nu een ogenblik, tot ik een onderzoek heb ingesteld naar de geheime werkplaats waar hij zijn valse munt fabriceerde.

— Gij weet dus... mompelde de jonge vrouw beangst.

— Ik weet alles, zei Raffles op zachte toon. Maar gij behoeft u niet te veront-rusten, ik weet, dat gij slechts gehandeld hebt onder de invloed van die bandiet.

Raffles begon met zijn gewone vlugheid de kamer te onderzoeken en had al gauw het geheime mechanisme ontdekt, dat de hele boekenkast in de grond deed verdwijnen.

Juist toen hij hiermee gereed was, werd er weer aan de voordeur gebeld.

Hij liep de gang door en riep, toen hij de deur genaderd was, door het sleutelgat:

— Wie is daar?

— Ik ben het, Edward, hoorde hij de stem van Charles Brand zeggen.

Raffles opende de deur, uit overmaat van voorzichtigheid de revolver voor zich uithoudend, die hij onmiddellijk weer liet zakken, toen hij zag, dat het inderdaad zijn vriend en secretaris was.

Hij sloot de deur weer zorgvuldig en beide mannen begaven zich naar de achterkamer.

— Wat de kast betreft, Charles, zie je al, dat ik gelijk heb gehad, begon Raffles. Het is doodeenvoudig een getimmerte om een liftkamertje. Mag ik u uitnodigen, zo vervolgde hij tot de jonge vrouw, die zwijsend toezag, met ons mee te gaan? Gij moet mij deze

maatregel niet euvel duiden, want ik weet uit ervaring, dat de liefde ener vrouw het maar al te vaak wint van de gerechtigheid.

Gehoorzaam ging de vrouw de lift binnen.

Raffles en Brand volgden.

Een druk op een wit ivoren knopje aan een der wanden was voldoende om de lift te doen dalen.

Zij zakte een meter of vier naar beneden en stuitte toen op de vloer van de geheime kelder.

Daar wond Raffles een volledige inrichting voor het drukken van valse bankbiljetten en het maken van valse munten.

Plotseling greep Brand zijn vriend bij de arm.

— Daar, riep hij, terwijl hij naar een andere hoek van de ruime kelder wees. De tunnel.

Raffles liet het felle licht van zijn lantaarn in de hoek vallen en kwam naderbij.

— Charles, zei hij op ernstige toon, die Busoni is ongetwijfeld een grote schurk en een laffe kerel, maar het zou niet eerlijk zijn als wij ontkenden, dat die man hier een werk is begonnen, dat alleen een zeer sterke geest zou aandurven.

Daarop wendde hij zich tot de jonge vrouw met de vraag:

— Kunt gij mij zeggen, wanneer Busoni met deze tunnel begonnen is?

— Zeven jaar geleden, antwoordde de vrouw op zachte toon.

— Zeven jaar, riep Brand uit.

— Dat vind je veel, Charles, hernam Raffles, maar bedenk dat hij alléén moest werken en slechts één ander persoon heeft durven inwijden, terwijl die andere persoon stellig alleen aangewezen was, om de wacht te houden, om dadelijk op de een of andere wijze te waarschuwen als detectives of agenten verdacht veel opmerkzaamheid aan dit huis wijdde. Was de tunnel al ver gegraven? zo wendde hij zich opnieuw tot de jonge Italiaanse vrouw.

— Die gang loopt onder de gehele breedte van de straat door, antwoordde

zij op dezelfde zachte toon van vroeger. Binnen drie jaren hoopte hij het gehele werk voltooid te hebben.

— Als het niet zo schurkachtig was, zou het bewonderenswaardig zijn, riep Brand uit. Als wij eens nagaan, dat Busoni de uitgegraven aarde met kruiwagens tegelijk eerst in de lift naar boven moest brengen en dan 's nachts, natuurlijk alleen als het pikdonker was, naar de electrische oven kruien.

Op dit ogenblik liet zich boven hun hoofden een doordringende kreet horen. Verschrikt keken de mannen elkander aan en de jonge vrouw begon over het gehele lichaam te sidderen.

— Wat was dat? fluisterde Brand hees.

— Ik weet het niet, antwoordde Raffles. Gauw naar boven. Wij zullen deze tunnel morgen laten dichtgooien, maar nu moeten we eerst onderzoeken, wie er zo geschreeuwd heeft.

Snel gingen zij in de lift en stegen naar boven.

De jonge vrouw had moeite zich staande te houden, toen zij de gang naar de winkel doorliep.

De deur was nog steeds gesloten.

Raffles opende deze en trad binnen, gevolgd door de beide anderen.

Maar bijna dadelijk moesten zij terugwijken, want een verblindende blauwe gloed, die nauwelijks te verdragen was, vervulde het vertrek.

Brand wilde naar de lamp snellen en deze uitschakelen, maar Raffles hield hem bijtijds met een krachtig gebaar terug en beet hem toe:

— Hier blijven, Charles, als je leven je lief is.

Een snerpende gil deed hem onmiddellijk berouwen, wat hij gezegd had.

Het ongelukkige slachtoffer van Busoni, die de schurk ondanks alles zo hartstochtelijk had liefgehad, was bewusteloos ineengezakt.

— Wat zei je daar, Edward? Is hij dood? fluisterde Brand.

— Dat weet ik bijna zeker, antwoordde Raffles. Er moet kortsluiting hebben plaats gehad. Aanstonds zullen wij wel zien op welke wijze.

Onder het spreken haalde hij een paar gummihandschoenen uit de zak die hij uit voorzorg bij zich had gestoken, wetende, dat hij met elektrische machines te doen zou krijgen en trok deze snel aan.

Met de linkerhand bedekte hij de ogen en trad toen weer binnen.

Snel ging hij op het kastje toe, waar het zoeklicht stond en sneed de draden door, die het met de elektrische accumulatoren verbonden.

Onmiddellijk verdween het blauwe licht en werd het vertrek slechts verlicht door de elektrische gloeilampjes aan de wand.

Op de grond lag het lijk van Busoni. Raffles wenkte Brand naderbij te komen.

— De aardse gerechtigheid, zei hij op zachte toon, kan deze man niet meer straffen.

— Wat is er met hem gebeurd?

— Hij is, in de letterlijke zin, geëlectrocutioneerd. Ik kan mij zeer goed voorstellen wat er gebeurd is. Toen wij weg waren, is hij op een stoel geklommen en heeft getracht enige seinen met het

zoeklicht te geven, teneinde zijn medeplichtige op het gevaar opmerkzaam te maken en hem hierheen te roepen, opdat hij ons zou kunnen overvallen. Daarbij is hij met zijn stalen boeien in aanraking gekomen met de blanke delen van de machine en op een of andere wijze is de stroom door zijn lichaam gegaan. Kijk maar; het metaal van de boeien is geheel verwrongen en gedeeltelijk gesmolten. Wij hebben hier niets meer te doen, Charles. De hemelse gerechtigheid heeft hier gevonnist. En nu naar die arme vrouw, wij zullen trachten haar weer aan het leven terug te geven.

Beiden gingen naar de gang terug, waar zij de ongelukkige jonge vrouw nog steeds bewusteloos vonden. Raffles had haar echter spoedig bijgebracht met een der opwekkende middelen, die hij steeds bij zich droeg.

De twee vrienden geleidden haar naar het dichtstbijzijnde hotel en de volgende ochtend reeds bevond de vrouw van de Italiaan zich onderweg naar de nieuwe wereld, een ander, misschien een beter leven tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Dode Handen

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPASTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266